

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

OCT. - NOV. 1979 OKT. - NOV.

PARA EL DOMINGO MISIONAL MUNDIAL

(Del mensaje del Papa.)

En realidad, la difusión del anuncio de la salvación, lejos de ser prerrogativa de los misioneros, es un deber grave que incumbe a todo el Pueblo de Dios, como lo recordó autorizadamente el Concilio: "Todos los fieles, como miembros del Cristo vivo, tienen la estricta obligación de cooperar a la expansión (...) de su Cuerpo" (**Ad gentes, 36**). Por eso, no puedo terminar mi mensaje sin hablar de este deber.

Aquellos que, habiendo recibido el don de la fe, se benefician de las enseñanzas de Cristo y participan en los sacramentos de su Iglesia, en virtud precisamente del mandamiento del amor y —diría— por la solidaridad de la caridad, no pueden desinteresarse de los millones de hermanos, a los que no se ha llevado todavía la Buena Nueva. Estos deben participar en la acción misionera, en primer lugar con la oración y con el ofrecimiento de los propios sufrimientos: es, éste, el modo de colaboración más eficaz, desde el momento que, precisamente mediante el calvario y la cruz, Cristo llevó a cabo su obra redentora. Deben, además, sostenerla con generosas ayudas concretas, porque en las tierras de misión son inmensas e innumerables las necesidades de orden material. Tales ayudas, recogidas a través de las Obras Misionales Pontificias —órgano central y oficial de la Santa Sede para la animación y la cooperación misionera— serán sucesivamente distribuidas, con justicia y oportunidad, entre las Iglesias jóvenes. "Estas Obras —advierde el Concilio— deben ocupar con todo derecho el primer lugar, pues son medios para infundir a los católicos desde la infancia el sentido verdaderamente universal y misionero..." (**Ad gentes, 38**). Son ellas las que aseguran una coordinación eficiente en la visión global de las necesidades y peticiones; de ellas parte, ramificándose, la red capilar de la caridad misionera. Pero su razón de ser no se reduce a una función organizadora; en realidad, están llamadas a ejercitar un servicio de activa mediación y de comunicación intereclesial, favoreciendo un contacto frecuente y fraternal entre las distintas Iglesias locales, las de vieja tradición cristiana y la de reciente fundación. Y esta es función mucho más alta, porque refleja y promueve directamente la circulación de la caridad.

Expresando desde ahora viva gratitud a cuantos acojan con corazón abierto este mensaje, invoco la plenitud de los dones celestiales para los venerados hermanos en el Episcopado, para sus comunidades diocesanas, así como y sobre todo para cada uno de los misioneros y misioneras y sus Institutos, y en prenda de afecto agradecido imparto a todos la bendición apostólica.

Vaticano, 14 de junio, solemnidad del Cuerpo y Sangre de Cristo, del año 1979, I de Pontificado.

Joannes Paulus pp II

Slika na naslovni strani: Obiskovalec azijskih misijonarjev skupaj z † br. Udovčem in br. Vičmarjem na obisku pri materi Tereziji v Kalkuti.

TAKO MISLI CERKEV...

Misijonarji

Če pa človeka pokliče Bog, mu mora odgovoriti tako, da se vsega posveti delu za evangelij, ne da bi se posvetoval z mesom in krvjo. Takega odgovora pa brez spodbude in moči Svetega Duha ni mogoče dati. Poslani vstopa v življenje in poslanstvo tistega, ki „je sam sebe izničil in vzel nase podoba hlapca“ (Flp 2, 7). Zato mora biti pripravljen, da bo ostal zvest svojemu poklicu vse življenje, se odpovedal sebi in vsemu, kar je doslej imel za svoje, in da bo „postal vsem vse“ (1 Kor 9, 22).

Ko oznanja evangelij poganom, naj z zaupanjem oznani skrivnost Kristusa, ki zanj vrši poslanstvo, da bo v njem govoril srčno kakor je treba, ne da bi zardeval zaradi pohujšanja križa. Naj stopa po stopinjah svojega učitelja, krotak naj bo in iz srca ponižen ter naj pokaže, da je njegov jarem sladak in breme lahko. Za svojega Gospoda naj priča z zares evangelijskim življenjem, z veliko potrpežljivostjo, velikodušnostjo, prijaznostjo in nehinavsko ljubeznijo in s prelivanjem krvi, če bo potrebno. Moči in poguma za to si bo izprosila od Boga, da bo spoznal, kako preobilno veselje je v mnogih stiskah in v skrajni revščini, ki jo okuša. Prepričan naj bo, da je pokorščina posebna krepost učenca Kristusovega, ki je s svojo pokorščino odrešil človeški rod.

Oznanjevalci blagovesti naj ne zanemarjajo milosti, ki je v njih; vedno bolj naj se prenavljajo po duhu svojega mišljenja. Ordinariji in predstojniki pa naj zbirajo misijonarje v določenih razdobjih tudi v za to ustanovljenih primernih hišah, da se bodo utrdili v upanju svojega poklica in obnovili v apostolski službi.

Misijonski odlok 2. vat. zbora

PAPEŽEVA MISIJSKA POSLANICA ZA MISIJSKO NEDELJO

Ko sem začel svojo apostolsko službo v nedeljo 22. oktobra lanskega leta, na dan, ki je srečno sovpadal s svetovno misijonsko nedeljo, sem imel med poglavitnimi željami v srcu tudi vedno aktualno in nujno zadevo širjenja božjega kraljestva med nekrščanskimi narodi. In ko sem se obrnil na vernike vsega sveta, sem jih spomnil, kako je na prav tisti dan Cerkev molila, premišljevala in delala za to, da bi Kristusove besede življenja dosegle vse ljudi in da bi jih le-ti prejeli kot blagovest upanja, rešenja, popolne osvoboditve. Ta želja mi je vstala znova, ko sem sestavljal prvo okrožnico in obravnaval poglavje o poslanstvu Cerkve, služiti vsem ljudem. Zdaj pa mi je ta želja še posebno živa in močna, ker mi je pred očmi svetovni misijonski dan meseca oktobra. Zdi se mi primerno obnoviti in spopolniti trditve, ki sem jo v omenjeni okrožnici komaj omenil, da namreč misijoni nikdar ne razdirajo, ampak povzemajo vrednote in jih nanovo grade. (št. 12). Naj v naslednjem to načelo skupaj prevdarimo.

1. — Misijoni ne uničujejo vrednot.

Katere in kakšne so človeške vrednote? Najprej naj spomnim na nekatere značilnosti človeške narave: duhovnost, svoboda, družbenost, smisel za darovanje in ljubezensko žrtvovanje; dalje značilnosti njegove kulture: jezik, razni načini religioznosti, čut za umetnost; končno značilnosti, dane po življenjskih izkušnjah, bodisi v osebнем pogledu bodisi v okviru družinskega življenja, človekovega delovanja in družbenih odnosov.

Misijonar v prizadevanju za evangelizacijo stopi v stik z vsem tem svetom vrednot; posvetiti se mora paznemu in spoštljivemu raziskovanju in skrbeti, da vrednot nikdar ne zamori, ampak da jih ohranja in razvija. Treba je sprejeti, kar ugotavlja stalni študij misijonstva: Te vrednote so temeljnega pomena in jih moramo upoštevati, kadar želimo narodom postreči s krščansko resnico, ne pa jih uničiti.

2. — Misijonstvo vrednote povzema.

Prizadevanje za evangelizacijo naj stremi za tem, da podčrta in še razvija, kar je vrednega in zdravega v družbeno-kulturnem svetu človeka, ki mu želimo posredovati evangeljsko blagovest. Misijonar mora zato duhovne, verske in človečanske vrednote z vso previdnostjo najprej očistiti vsega balasta, potem pa jih povdariti in razviti in mu bodo kot semenje Besede in priče božje navzočnosti odprle pot v srca tistih, ki naj sprejmejo evangelij.

PAPEŽ JANEZ PAVEL II.

Cerkev, ki si „prisvaja bogastvo narodov, ki jih je Kristus sprejel kot dediščino“ (prim. Ad Gentes) in ki z Učenikovo besedo osvetljuje ves skupek običajev, tradicij in načina mišljenja, kar vse predstavlja duhovno imetje narodov, naj pomaga pri gradnji nove in vseobjemajoče civilizacije, katera naj se izpopolnjuje s čim popolnejšim evangeljskim elementom, ne da bi v čem spreminjala pojavnosti in značilnosti kakega naroda.

Ali že ne ravna Cerkev na ta način v mnogih misijonskih deželah (na primer v afriških Cerkvah), kjer se v moči zavestno in premišljeno sprejetega evangelija silnice domače kulture nikakor ne uničujejo, ampak se še krepijo in razvijajo?

3. — Misijoni so nova gradnja.

Evangelizacija, ki stremi za prenovljenjem človeka „od znotraj“, prinaša v zavest prenovitveni kvas, ki more „z močjo evangelija pro-

dreti v presojanje, vrednotenje, interesiranje, v miselne smeri in življenjske ideale ter jih preobraziti, v kolikor so v nasprotju z božjo Besedo in zveličavno potjo" (prim. Evangelii Nuntiandi, št. 19). Tako prekvašeni posamezniki čutijo željo, da bi se vedno bolj živo zavedali svoje krščanske biti, se pravi svojega človeškega dostojanstva, saj vedo, da so ustvarjeni po božji podobi in še poplemeniteni v svoji naravi z učlovečenjem Besede, določeni za vse višje življenje.

Ko človek takole raste v šoli evangelija, se ta „novi človek“ čuti poklicanega, da išče pravico, ljubezen in mir v vsem svojem družbenem življenju in postane tvorec ali vsaj sograditelj tiste „nove civilizacije“ ki ima svojo osnovo v Govoru na gori. In čeprav je ta prenova, ki se dogaja evangeliziranemu človeku, bistveno duhovnega značaja, vendarle vpliva naravnost na srčiko težkega in vznemirjajočega problema krivic ter gospodarskih in socialnih neenakosti, ki radi njih trpi večina človeštva; misijonsko delo tako pripomore k reševanju teh problemov. Evangelizacija in sploh dviganje človeka na višjo raven sta kljub vsej različnosti (prim. Evangelii Nuntiandi, št. 35) povezana med seboj s trdno vezjo ljubezni. „Kamor prodre evangelij, pride ljubezen“, je poudaril moj prednik Pavel VI v poslanici za misijonsko nedeljo 1970. In dejansko se misijonarji nikdar ne odrečejo prizadevanju, da združujejo svojsko poslanstvo „pro causa salutis“, dela za zveličanje duš, z zavzetim pospeševanjem razvoja in napredka. Naravnost sijajen dokaz za to so po vseh misijonih šole, bolnišnice in razne druge ustanove, ki služijo kulturnemu, tehničnemu in socialnemu napredku, kar vse terja mnogo osebnih žrtev in odpovedi.

Misijonsko delo, ki ga oživlja Kristusov duh, se istočasno, ko gradi novega človeka, izkazuje kot primerno in učinkovito sredstvo za razrešitev marsikakega problema v sodobnem svetu: krivičnosti, nasilja, zapostavljenosti, izkoriščanja, osamljenosti. Misijoni so veliki podvig pred očmi vsega sveta in vsak kristjan je poklican, da sodeluje pri njih.

Janez Pavel II.

V Vatikanu, 14. junija, na praznik
Kristusovega Telesa in Krvi, 1979,
v prvem letu papeževanja.

Papež pravi, da je vsak kristjan poklican, sodelovati pri misijonskem delu.

Na Misijonsko nedeljo se pred Bogom vprašajmo, kako sodelujemo mi. . .

TRIJE MISIJONSKI ODLOMKI

"VESELJA IN UPANJA"

Piše o. VLADIMIR KOS. S. J., Tokio

„Veselje in upanje“ je naslov eni imed listin 2. Vatikanskega zbora in se bavi z značajem in problemi našega modernega sveta, ki mu nanašajo veselje in upanje. Trije odlomki te listine še posebej omenjajo božjo ljubezen, v vsakem izmed teh odlomkov na svoj način vabi modernega človeka v misijonsko delovanje.

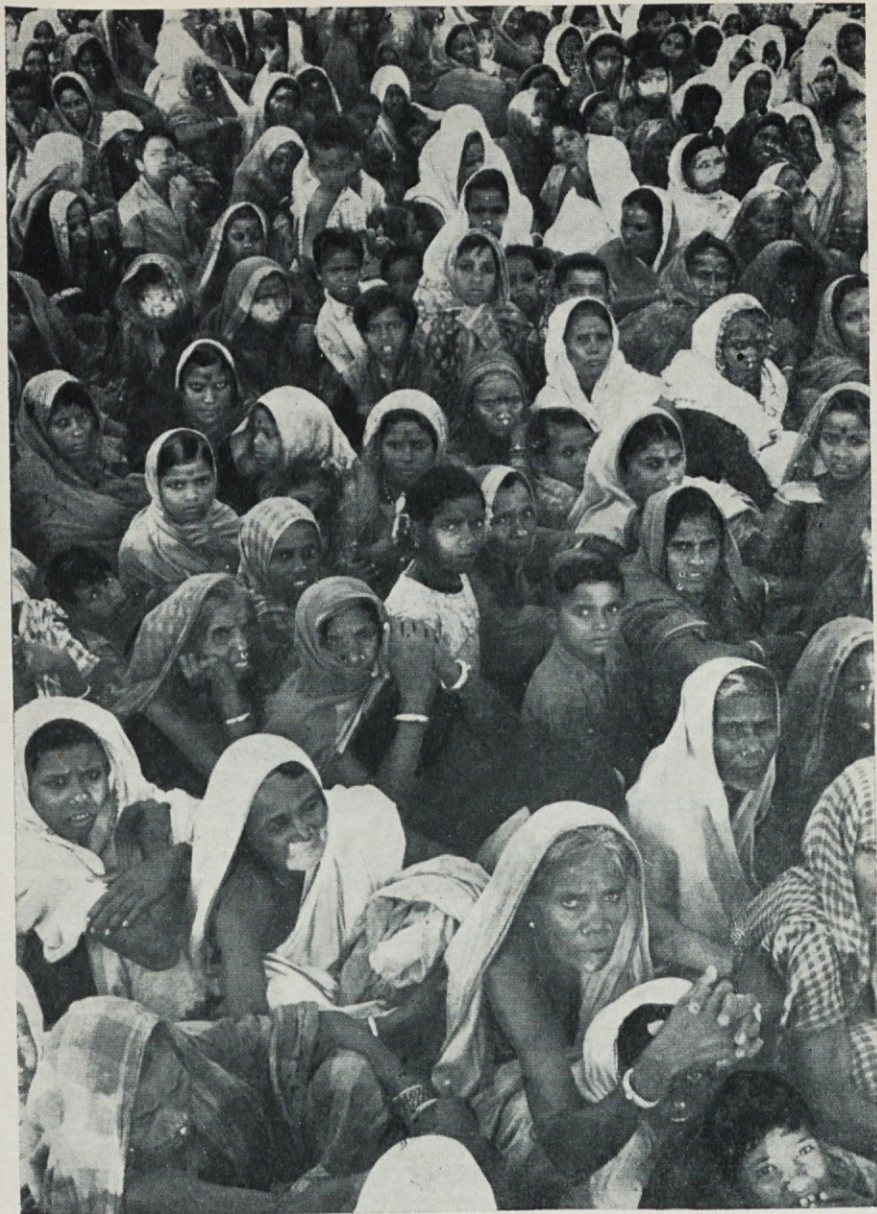
V odlomku št. 19 je zgoščeno povedano, da bi človek „brez božje ljubezni ne mogel ne biti ne živeti. Polno življenje v skladu z resnico ni mogoče brez svobodnega priznanja te ljubezni in svobodne predanosti Stvarniku.“ Sv. izročilo in sv. pismo govorita kristjanu o tej Ljubezni in vse te besede se združijo tako, da jih lahko bere tudi neuki kristjan – s pogledom na sv. Križ. Dokler se človek na nek način ne odzove z ljubeznijo, se zdi, da ni v stvarstvu pravega ravnotežja. Podlaga tej ljubezni je vera, do katere nam sam Bog pomaga, svobodno in ljubeznivo. A naša vera se lahko povzpne do tiste višine ljubezni, kjer se v globočini hvaležnosti oklene Božjega Misijonarja, ki neprestano vabi na sodelovanje s svojim načrtom – tako kot nam, dati tudi drugim ljudem okusiti sadove odrešenja. Predati se svojemu Stvarniku v ljubezni in tako živeti polno človeško življenje je torej v tem smislu isto kot sodelovati pri Jezusovem misijonskem načrtu, in to na kakršenkoli način, ker je ljubezen najbolj svobodna gonilna sila.

Naš drugi odlomek nosi št. 32 in se tako glasi: „Očetovo ljubezen in človekov vzvišeni poklic je Učlovečena Beseda razodela v kar se da navadnem jeziku socialnih danosti in s pomočjo besed in podob navadne vsakdanjosti.“ Če nas je prejšnji odlomek morda na skrivaj plašil, kot da bi sodelovanje z božjim misijonskim načrtom navsezadnje zahtevalo pot v dejanske misijonske dežele, nas ta odlomek mora umiriti. Sam Božji Sin se je posluževal tkzv. vsakdanjih stvari, ostal je v Palestini in šele pred vnebohodom napotil apostole v svet, cel svet, nevezan na podrobnosti in zato odprt iznajdljivosti in okoliščinam. Izmed vsakdanjih stvari je potem izbral trpljenje, to je, podaljšano bolečino – kdo je ne pozna in kdo se je ne izogiba? – in nam je z njim odkupil resnična nebesa, resnična tudi v tem pomeu, da so kristjanu odprta že za časa življenja. Vsakdanje stvari ostanejo vsakdanje, bolečina boli, a vendar daje zveza z Božjim Sinom vsem tem stvarnostim dodatno vrednost. Še tako navadna stvar lahko postane pomoč misijonom; še tako nesmiselna duševna bolečina lahko misijonsko deluje – če tako hočemo, ker

naš Gospod hoče – saj je bil v ta namen ustvaril dodatno vrednost stvari. Tudi tako si lahko tolmačimo Pavlovo prigovarjanje, da si nade-nimo „novega človeka“ (prim. n.pr. 2 Kor 5, 17). S pomočjo navadnih stvari se bo naša ljubezen lahko vzpela do nenavadne širine, to je, do nenavadne svobode navadnega življenja.

Naš tretji odlomek, št. 45. priključuje božjemu ljudstvu v spomin, da s svojim načinom potovanja v večnost pomaga celemu človeštvu, da pa to lahko stori le, „ker je Cerkev vsesplošni zakrament odrešenja: skrivnost ljubezni Boga do človeka ne le jasno proglašča, marveč istočasno podeljuje. „Naj Cerkev še tako preganjajo v teku zgodovine, blateč jo s priimkom „sovražnice človeštva“ – Cerkev rase od stoletja do stoletja, da je tako tudi številčno zmožna prisostvovati pri zmeraj bolj številčnih križiških in težiških množčnega se človeštva. Vsi tisti, ki se ozirajo nazaj v zgodovino, slutijo veličino delovanja Cerkve: v primeri z nebožjimi odrešeniki – ali osvoboditelji, kakor se često imenujejo –, ki s silo pehajo ljudstva v določeni smeri, srca človekovega pa ne morejo prenoviti. Sodelovanje z božjim misijonskim načrtom je delo za širjenje Cerkve, katere živo središče je Jezus. Tudi če smo morda doživeli s tem ali onim kristjanom grenko izkušnjo – tem grenkejšo, čim višje je bil postavljen v Cerkvi –, od našega Gospoda kaj takega nismo in ne bomo doživeli nikdar. Pravzaprav bi morali kristjani sto-procentno doprinesiti h gradbi sveta in sicer z vsem, kar smo; a nekateri dozorevamo počasneje, nekateri hitreje; in tudi to vpliva in oblikuje odnose med kristjani. V tem pogledu moramo verovati v božjo Previdnost, ki v določenem primeru dovoli, da namesto dobrote naletimo na sebičnost ali neumno kratkovidnost ali pa še na kakšno drugo škodljivo lastnost. Kadar položaj ne zahteva od nas drugega kot tiho potrpljenje in molitev za tovrstne nasprotnike, nadaljujmo z delom za rast Cerkve, katere življenje je Jezus! Pomagajmo tistim, ki so preganjani, ker so kristjani, to je, del Cerkve. Pomagajmo kristjanom, ki iščejo katoliško Cerkev. Pomagajmo, da se pri drugih kristjanih rodi hrepenenje po resnično edini Kristusovi zgradbi ali organizaciji. Tudi to tkzv. ekumen-sko prizadevanje je misijonsko, čeprav v čisto posebnem pomenu neokrnjene Resnice in neokrnjenega življenja. Pomagajmo, da Cerkev zraste iz poganskih tal; ali z drugimi besedami: da Kristus dejansko zaživi v neznanih srcih, ki pa so srca kakor mi. Tako ljubimo sočloveka kakor sama sebe, želeč mu srečo bivanja z Bogom – v čemer se ponižno skriva še večja ljubezen – do Boga. Ali si moremo želeči višjega plačila za misijonsko sodelovanje? Ni nam treba nanj čakati – izplačuje se med da-njem in je neodvisno od svetovne borze. Kdor res ljubi Jezusa-Misi-jonarja, je enostavno bogat.

In ker pišem iz Japonske, se obračam na vse te naše bogataše, moleč roko tudi za našo Japonsko. Spomnite se je, o vi vsi bogataši ljubezni, v svoji molitvi, svojem delu in svojem trpljenju. Bog lonaj!

„Množica se mi smili...”

SLOVENSKO MISIJONSKO SODELOVANJE

Če naj tu pomislimo na sodelovanje Slovencev pri misijonskem delu svete Cerkve, imamo v mislih predvsem le Slovence v zamejstvu in izseljenstvu, kjer razmere kolikor toliko poznamo.

Opozoriti želimo na tisti odsek misijonskega sodelovanja, ki je pod direktnim vodstvom Svete Stolice in ga Cerkev smatra za prvobitnega, ki ga pa morda mi ob vsej drugi misijonski zavzetosti in dejavnosti stavljamo na drugo, če ne celo na zadnje mesto.

To je naše sodelovanje v okviru uradne cerkvene misijonske organizacije: papeških misijonskih družb.

I.

Poglejmo najprej kratko, kaj so te uradne misijonske ustanove za vesoljno misijonsko sodelovanje.

Pod slovenskim imenom Papeške misijonske družbe je treba umevati ne le posamezne od njih: Družba za širjenje vere, Družba apostola Petra, Duhovniška misijonska zveza in Družba svetega Detinstva, ampak tudi njih skupno vrhunsko vodstvo.

Papeške misijonske družbe so po svoji naravi ustanova tako vesoljne Cerkve kot posameznih Cerkva. Vpeljane so v 87 deželah. Njih cilj je, navajati krščansko ljudstvo k izpolnjevanju misijonske dolžnosti in mu vedno spet predočevati nujnost evangeliziranja narodov.

Papeške misijonske družbe so tesno povezane s Sveto kongregacijo za evangelizacijo narodov pod vodstvom svetega očeta in imajo zato značaj papeških ustanov. A ker je evangelizacija narodov naloga celokupnega episkopata Cerkve, imajo te družbe tudi značaj škofijskih ustanov: „Vsi škofje so kot člani škofovskega zbora, ki nasleduje apostolski zbor, posvečeni ne le vsak za svojo škofijo, ampak tudi za zveličanje vsega sveta.“ (Ad Gentes, 38).

„Papeške misijonske družbe so najvažnejše misijonsko orodje, na razpolago papežu, vsem škofom in vsakemu posameznemu od njih, celotni Cerkvi in vsaki posamezni krajevni Cerkvi, za učinkovito, stalno in urejeno misijonsko delovanje, v duhu edinosti in univerzalnosti.“ (Pavel VI, nagovor 19. maja 1972.)

DRUŽBA ZA ŠIRJENJE VERE (DŠV)

Začela se je v Lyonu, Francija, leta 1822. Ustanovila jo je Pavlina Marija Jaricot s skupino laikov. Papeška je postala 3. maja 1922. Organizira duhovno in materialno pomoč misijonom.

Vodi jo za celotno Cerkev Vrhovni svet, ki mu predseduje tajnik Svete Kongregacije za evangelizacijo narodov. Sestavljajo ga člani, ki bivajo v Rimu, in vsi narodni direktorji Družbe. V vsakem narodu namreč Družbo vodi narodni direktor, ki mu je v pomoč Narodni svet, sestavljen iz škofijskih direktorjev, kateri obstoje v vsaki škofiji kot vodje škofijskih misijonskih pisarn.

Družba za širjenje vere je pobudila leta 1928 svetovni misijonski dan. pa tudi Misijonski dan bolnikov, ko so bolni na poseben način povabljeni, da darujejo svoje trpljenje za misijone.

Tej Družbi oziroma njenemu Vrhovnemu svetu je podrejena tudi mednarodna misijonska agencija Fides, ki jo je ustanovil aprila 1927 Vrhovni svet papeških misijonskih družb in jo je junija istega leta potrdila Sveta Kongregacija za širjenje vere. Namen te agencije Fides je, sproti obveščati krščanski svet o misijonski dejavnosti: o misijonskih pobudah Svete stolice, o papeških določbah in dokumentih misijonskega značaja, o misijonskem podvzemanju škofijskih konferenc, o izkušnjah misijonskega polja, o misijonskem sodelovanju, itd.

DRUŽBA SV. APOSTOLA PETRA

Ustanovili sta jo l. 1889 mati in hči Bigard v Franciji. Tudi ta Družba je bila sprejeta in proglašena za papeško 3. maja 1922. Obstoja v 54 deželah.

Njen namen je, vzbujati med kristjani zavzetost za vzgojo domačega klera v misijonih in navajati k sodelovanju pri njega formaciji z molitvijo in materialnimi sredstvi. V zadnjem času je Družba razširila svoje delovanje tudi na vzgojo redovništva v misijonih, tako moškega kot ženskega.

Družbo sv. apostola Petra vodi Vrhovni svet, ki je njega predsednik tajnik Svete Kongregacije za evangelizacijo narodov. Sestavljajo ga pa Narodni direktorji Družbe, tajniki ostalih papeških misijonskih družb, podtajnik Svete Kongregacije za vzhodne Cerkve in nekaj v Rimu bivajočih predstavnikov različnih dežel.

PAPEŠKA MISIJONSKA ZVEZA.

Ustanovil jo je leta 1916 p. Peter Manna v Italiji, pod imenom Duhovniška misijonska zveza. Papeška je postala 14. aprila 1937. Obstoja v 50 deželah.

Čeprav je bila ustanovljena le za duhovnike in bogoslovce, vključuje od leta 1949 tudi redovnike in redovnice. Njen namen je, pospeševati zavzetost za misijone med duhovniki in redovništvom in po njih med laiki. Posebno pozornost posveča ta Družba ekumenskemu gibanju in delu za zedinjenje kristjanov.

Družba se v svojem delovanju poslužuje duhovnih in materialnih sredstev, pa predavanj, listov, sestankov in zborovanj; posebno pospešuje misijonske poklice.

Vodstvo družbe je v rokah Vrhovnega sveta pod predsedstvom tajnika Svete Kongregacije za evangelizacijo narodov. Ta Vrhovni svet sestoji še iz 15 članov, predstavnikov ostalih papeških misijonskih družb, Svete Kongregacije za vzhodne Cerkve, tajništva za zedinjenje kristjanov, itd. V vsaki deželi vodi Družbo narodni direktor s svojim svetom. Narodnega direktorja imenuje Sveta Kongregacija za evangelizacijo narodov na predlog škofovske konference. Funkcionarje posameznih škofij imenujejo njih škofje.

Generalno tajništvo izdaja mesečno glasilo „Omnis terra“, ki objavlja vesti iz družbenega življenja in iz misijonov na splošno.

PAPEŠKA OTROŠKA MISIJONSKA DRUŽBA (Družba Svetega Detinstva Jezusovega)

Začel je z njo v Franciji leta 1843 škof Forbin-Janson. Za papeško je bila sprejeta 3. maja 1922. Vpeljana je v 75 deželah.

Njen namen je, vzbujati v otrocih zanimanje za svetovni misijon in jih navajati k molitvi in darovanju za spreobrnjenje otrok v misijonskem svetu.

Družbo vodi Vrhovni svet, ki ima predsednika, tajnika in blagajnika in spadajo vanj tudi narodni direktorji Družbe, predstavniki nekaterih misijonskih institutov in nekaj laičnih izvedencev na misijonskem in administrativnem področju. V posameznih deželah ima Družba vodstvo, ki sestoji iz Narodnega direktorja, tajnika in svetovalcev. Narodnega direktorja imenuje predsednik Vrhovnega sveta, potem ko je zaslišal o tem administrativni svet, krajevnega škofa in predsednika škofovske konference. Škofijske direktorje imenuje škof v soglasju z narodnim direktorjem.

Papeške misijonske družbe so uvedle naslednje svetovne misijonske dneve oziroma čase:

Svetovni misijonski dan na predzadnjo nedeljo v oktobru.

Duhovniški misijonski dan na praznik sv. Frančiška Ksaverija, zavetnika misijonov, 3. decembra.

Misijonski dan Svetega Detinstva na praznik Razglašanja Gospodovega, 6. januarja.

Svetovna molitvena devetdnevница za zedinjenje kristjanov, koncem januarja.

Misijonski dan bolnikov na Binkoštno nedeljo.

Redovniški misijonski dan na praznik sv. Terezije Deteta Jezusa, zavetnice misijonov, 3. oktobra.

Sedež vseh papeških misijonskih družbe je: Palazzo di Propaganda 1c v Rimu, razen Misijonske družbe otrok, ki ima sedež v Parizu.

II.

Misijonski doprinos slovenskega zdomstva in izseljenstva, kar zadeva misijonsko sodelovanje v zaledju, je najbolj viden v sledečih pogledih: Vzgoja in odprava novih misijonarjev in izdajanje lista „Katoliški misijoni“ v Baragovem misijonišču v Argentini; duhovna in gmotna opora, ki se nudi slovenskim misijonarjem bolj ali manj od strani vseh zamejskih in izseljenških skupnosti, dve akciji za vzdrževanje domačih bogoslovcev (ona Korošcev in ona Misijonske znankarske akcije v ZDA) in lep doprinos slovenskih otrok na Koroškem pri tamkajšnji vsakoletni Akciji Treh kraljev.

Dočim se tako lepo in hvalevredno sodelovanje Slovencev v zamejstvu in izseljenstvu v pomoč slovenskim misijonarjem in prizadevanje Baragovega misijonišča za vzgojo novih misijonarjev ne vključuje direktno v papeške misijonske družbe, so „Katoliški misijoni“ že od svoje ustanovitve pred skoraj 60 leti tudi glasilo papeških misijonskih družb v Sloveniji, čeprav ne uradno, odkar izhajajo v izseljenstvu, a v domovini zaenkrat ne obstoji noben list, ki bi imel to svojsko, razen občasne okrožnice narodnega direk-

torja papeških misijskih družb. Tudi delo za vzdrževanje bogoslovcev v Misijonski znamkarski akciji v ZDA ni vključeno v ta okvir. Pač pa se zdi, da je delo koroških rojakov za vzdrževanje domačih bogoslovcev in delo otroške Akcije Treh kraljev, vse pod vodstvom slovenskega škofijskega dušnopastirskega urada v Celovcu, vključeno v uradne papeške misijske družbe avstrijskega episkopata, čeprav ohranjuje slovenski značaj.

Kar zadeva glavno papeško misijsko Družbo za širjenje vere, je sodelovanje Slovencev domala povsod vokvirjeno v tozadevne župnijske akcije okrog svetovne Misijonske nedelje. Na ta dan se po vsem svetu, tudi v slovenskem zamejstvu in izseljenstvu po cerkvah govori o misijonih in se moli zanje, obenem pa se tudi gmotno prispeva za misijone, in se nabrano odpošlje na škofijska vodstva Družbe za širjenje vere kot letni prispevek zadevnega farnega občestva oziroma slovenskega dušnega pastirstva.

Ni pa domala v slovenskem zamejstvu in izseljenstvu nikjer več v navadi, da bi se verniki vpisovali v DŠV oziroma obnavljali svoje članstvo in vplačevali mesečno ali letno naročnino; upati je, da vsaj nekateri dolgoletni člani še opravljajo članske vsakdanje molitve za misijone. Tudi je vprašanje, če sploh še kaže k temu navajati, ker se zdi, da niti od uradnega vodstva DŠV ni tozadevnih pobud, vsaj glede mesečnih članskih prispevkov ne. Zanimivo bi bilo vedeti, kako je s tem vpisanim članstvom in mesečnim vplačevanjem malih darov po sistemu ustanoviteljice Pavline Jaricot danes drugod po katoliškem svetu, a ne zasledimo v inozemskem časopisu v tem pogledu nobenih podatkov.

Razen gori omenjenih akcij v pomoč vzdrževanju domačih bogoslovcev o kakem včlanjanju v Družbo svetega apostola Petra za vzgojo domačega klera in redovništva v slovenskem zamejstvu in izseljenstvu tudi ni čuti ne brati. Podobno se zdi, da med slovenskimi otroci zunaj državnih mej Jugoslavije ni kakih skupin včlanjenih otrok v Sveto Detinstvo ali Papeško otroško misijsko družbo, kakor se danes reče. Zdi se, da tudi ne obstoji nobena slovenska skupnost Duhovniške misijonske zveze ali Papeške misijonske družbe, kot se po novem imenuje, dasi je verjetno mnogo slovenskih duhovnih oseb vključenih v krajevnih, neslovenskih vejah te papeške misijske ustanove.

Povsod pa, kjer obstoji slovensko dušnopastirstvo v zamejstvu in izseljenstvu, se bolj ali manj skrbno pripravi in izvede praznovanje svetovne misijonske nedelje; tudi se navadno ne pozabi na svetovno molitveno osem-dnevnicu za zedinjenje kristjanov. Lepo bi bilo, ako bi se v skupnostih slovenskih duhovnikov in redovnikov, kjer pač so, obhajal vsakoletni duhovniški misijonski dan, pa tudi misijonski dan redovnic. Ne bi bilo tudi pretežko, slovenske bolnike opozoriti na misijonski dan bolnikov in jih povabiti, da ta dan še posebej darujejo svoje trpljenje za misijone, s čimer to trpljenje povrednotijo in ga napravijo misijsko rodovitnega. Prav lahko bi bilo tudi obhajati misijonski dan otrok na praznik Razglašenja Gospodovega, vsaj tam, kjer v tem času niso šolske počitnice, kot je to na primer v Argentini.

Teh nekaj podatkov in misli je zapisanih, da si olajšamo izpraševanje vesti ob Misijonski nedelji o našem sodelovanju z uradnimi papeškimi misijskimi družbami.

L. L. C.M.

SIMON IZ CIRENE

LETEČI ŠKOF

Legende imajo pri svetnikih svoj pomen. Četudi se ne dajo zgodovinsko izpričati, vendarle izražajo tisto, kar ljudje nekako ob svetnikih nagonsko čutijo. Koliko je legend okoli sv. Frančiška Asiškega. Četudi niso stroga zgodovina, vendarle slikajo poteze svetnika.

Gnidovec je dobil ime „leteči škof“. Ta naslov so utrdile predvsem legende, ki pa še niso raziskane toliko, da bi mogli zatrdno reči, da so res samo legende. Saj je nekdo pod prisego izjavil, kako ga je škof peš prehitel, ko je on šel z avtom. In celo pred vojno sodišče v povojni Jugoslaviji je prišlo, da je Gnidovec peš šel preko Drina kakor po suhem. O tem je bila in bo še med ljudmi ostala govorica, da je škof, ki je večinoma svoje škofije prepešalil, nenadno prišel v drug kraj v tako hitrem času, da bi tekač ne zmoget tega rekorda.

Ni važno, ali ostanemo samo pri legendi ali se ugotovi, da so to zgodovinska dejstva. Prav gotovo je zanesljivo zgodovinsko dejstvo, da je škof potoval po škofiji in iskal duše.

Ko je prišel v škofijo, je bila praktično brez duhovnikov in tudi brez cerkva. Dela pa ogromno. Niso bile samo izpraznjene župnije Albancev ali že zdavnaj priseljenih Hrvatov, ki so postali tako nekaj svojskega, da so jih nazivali kratkomalo „Janjevci“, v njegovi škofiji je bilo na vseh krajih polno uradnikov in vojakov, ki so potrebovali dušnega pastirja. Uniati so bili v posebno težkem položaju, ker velesrbska miselnost Makedonije sploh ni priznala, ampak jo prekrstila v Južno Srbijo, uniati pa so bili razglašeni kot „bugarofili“, torej sovražniki in izdajalci države. Ker je bil njihov škof v Križevcih, jih je redko obiskal, svojih duhovnikov pa skoraj niso imeli. Če ne bi bilo Gnidovca, bi niti za veliko noč ne mogli imeti službe božje. Le njegova avtoriteta je učinkovala toliko, da jih je oskrbel za praznike, četudi so potem morali mnogi velikonočne praznike „plačati“ z zaporom.

Tedaj prometne zveze niso bile take kot danes. Vlaki v slabem stanju. In še to le nekaj prog. Ljudje pa so bili povsod. Zato je bilo možno le zajahati konja, kar je bilo za Gnidovca posebne vrste pokora, največkrat pa iti peš.

In ker je novi škof prišel z geslom: vsem postati vse, ni miroval. Težko je bilo razumeti, kako je to slabotno telo, in menda celo s srčno napako, zmoglo take napore. Zavest odgovornosti za vsako dušo posebej ga je gnala na pot.

Gnidovcu je bilo jasno, da mora nujno nekaj ukreniti. Osemnajst župnij brez duhovnika. Za diasporsko delo nikogar. Kaj bo s temi dušami!?

Pa je takoj začel z uresničevanjem dvojnega načrta: ustanovil je malo semenišče in začel iskati sodelavcev.

Prva skrb je bila, da na tleh škofije začne vzgajati duhovnike. Po trdem prizadevanju je končno nastalo malo semenišče v Prizrenu, kjer je prva leta tudi škof sam živel. Tako je bil nekdanji vzgojitelj iz Zavoda sv. Stanislava spet vzgojitelj v novem – pa skromnem – zavodu. K sreči je dobil zvestega pomočnika Branka Dorčiča, ki je istočasno študiral teologijo in bil potem posvečen v duhovnika. Seveda je vprašanje, koliko je bil Gnidovec pedagog. Še bolj ostane vprašljivo, ali je ravnal modro, da je sprejel vsakogar in ga tudi obdržal, dokler se je le dalo. Ko je postal g. Branko Dorčič ravnatelj semenišča, je bilo brez dvoma včasih težko. Ko se je škof odselil v Skoplje, je imel proste roke. Gnidovčeva dobrota je zaupala in upala. V vsakem je videl možnost bodočega duhovnika. In tako so ga dijaki kakor reveži, ki niso bili reveži, velikokrat izkoriščali. Vse to drži. A drži predvsem eno: danes ima skopljanska škofija več duhovnikov kot katerakoli v Jugoslaviji. Gnidovec jih je malo dočakal. A postavil je temelj. In mons. Dorčič, ki ima za vzgojo duhovniškega naraščaja največ zaslug, sam dobro ve, da je temelj položil Gnidovec, ne samo s tem, da je ustanovil semenišče, ampak predvsem s svojo molitvijo in svojim trpljenjem.

Ker je vzgoja duhovnikov dolgoročna, saj je za nekatere trajala deset do petnajst let, ker so jih sprejeli še v osnovno šolo, je škof moral prosjačiti za duhovnike, ki bi prišli na pomoč takoj.

Najprej se je obrnil na sobrate lazariste. Res je kmalu dobil dva duhovnika in dva brata. Želel in prosil je več. Zakaj jih ni dobil, je lahko več razlogov. A kako ga je bolelo, da mu družba ni nudila več pomoči – potem so prihajali še drugi – je čutiti iz besed, ki jih je spregovoril z veliko bridkostjo v zadnjih dneh svoje agonije: zakaj mi niste dali duhovnikov. Kako globoko v podzavesti je bolelo tega moža, ki je bil v tako veliki stiski.

Redki so radi šli na Jug. Ko je prosil zagrebškega škofa Bauerja, naj mu da duhovnikov za pomoč, mu je odgovoril: „Kako naj vam pomagam, ko nihče ne mara tja. Preveč je divje in nevarno, pa tudi nezdravo.“ Neki slovenski duhovnik je rekel, da še svoje fotografije ne bi rad videl v skopljanski škofiji.

V tej stiski je prosil, če bi smel posvetiti v škofa enega lazaristovskih bratov, ki so mu ga poslali. Odgovor je bil strogo odklonilen. Tudi v tem primeru se razodeva Gnidovec: na eni strani taka stiska za duhovnike, na drugi strani njegova ponižnost in pokorščina. Vredno je navesti pismo v celoti: „Danes sem se vrnil s potovanja, pa moram jutri zopet od doma. Danes sem prejel Vaše cenjeno pismo; užalostilo me je. Navajen sem, biti krivo sojen, pa z božjo pomočjo, take stvari, ki se mene tičejo, dosti lahko prenašam. Ali jako hudo mi je, da Vi, gospod vizitator, trpite radi mene. Vi, ki ste mi tako naklonjeni, in Vas tako cenim, mnogo trpite radi mene; a to radi tega, ker niste prav informirani.“

Počasi je le dobival pomoč, a nikdar zadostno. Za škofa „upravnika“ bi bila stvar zelo preprosta. Urejal bi svojo pisarno in čakal, kdaj bi kdo prišel k njemu. A za škofa apostola stvar ni bila tako preprosta. Koliko osamljenih družin med pravoslavnimi ali celo med muslimani ni nikdar imelo prilike, da pridejo do svete maše in prejema zakramen-

tov. Koliko vojakov je bilo – zlasti Slovencev – raztresenih po Makedoniji. Koliko uradnikov, ki so morda bili prej liberalni in se za svojo vero niso menili, je v tujini začutilo potrebo po verski tolažbi. Otročiči so čakali na krst, stari na previdenje, mladi na poroko. Škof se je vsega tega zavedal. Župnije s čisto albanskim prebivalstvom niso bile dosti oskrbovane. Treba je bilo storiti več kot pa le vsakih pet let iti birmovat.

Zato je škof moral biti vedno na poti. Res, da so mu nekateri zdravi duhovniki in z apostolsko vnemo, kot je bil g. Alojzij Turk, odvzeli veliko bremena, a ostalo je še toliko nedovršenega, da je škofa bolelo srce.

„Leteči škof“ je poiskal zadnji kotiček, zadnjo dušo. Zato je poznal vse. Če bi mu res Bog čudežno pomagal, da se je kaka pot skrajšala, bi bilo to kar razumljivo, saj so bila pota tako naporna. Ni se menil za vročino, četudi pravi grafolog, da je bil zanjo zelo občutljiv. Ni se menil za zveri in razbojnike, na to niti pomislil ni. Vdano je prenašal, ko je zjutraj vstal ves otekel od pikov stenic. Žejen, lačen je šel naprej, ko so mlajši in krepkejši omagali. Sploh je imel navado, da je sam prevzel nase najtežja dela. Gotovo pa je bil zahteven do duhovnikov, do svojih sobratov še bolj kot do drugih. Mislil je pač, da so postali Vincencijevi sinovi zato, da bodo bolj goreči in bodo več zmogli. Četudi je bil do svetnih duhovnikov, zlasti do starejših, bolj obziren in prizanesljiv, je vendarle tudi nanje padalo težko delo. Težko je bilo v skopjanski škofiji.

Kaj vse je Gnidovec storil, da bi škofija bila dobro oskrbovana, lepo pričuje dogodek v ljubljanskem škofijskem dvorcu. Škof Rožman je ravno imel goste škofo. Malo prej se je Gnidovec čisto na kratko z novomašnikom Alojzijem Turkom dogovoril, da pride k njemu na pomoč. Takoj gresta na škofijo in pokličeta škofa. Gotovo prizor za slikarja. Naenkrat je škof Gnidovec na kolenih pred škofom Rožmanom: „Kajne, da mi ga boste dali?!“ Rožman se sprva ni znašel. Ko vidi Turka, se mu posveti. Dvigne škofa in mu takoj pove pomisleke. A Gnidovec z vsem žarom svoje gorečnosti nadaljuje: „Vi ste mi obljubili, da če najdem koga, ga lahko vzamem s seboj. Toliko sem potoval in prosil – brez uspeha, pa mi vsaj sedaj ne odrecite. Ne, vi mi morate dati tega. Jaz ga potrebujem. Potrebujejo ga duše, ki so v tolikih nevarnostih, ki potrebujejo duhovne tolažbe, pa jim je nima kdo deliti. Odgovarjamo za te duše! Prevzvišeni, dovolite, prosim!“

Ko sta se s Turkom vračala v provincialno hišo lazaristov, je bil ves iz sebe: „Bogu hvala! Bogu hvala! Kako dober je gospod škof ljubljanski. Pri njem najdem polno razumevanje. Nikjer ne tako.“

O. Hugo Bren je imel prav, ko je dejal: kako podobne so si razmere apostolata Baraga in Gnidovca. Ne meneč se za nevarnosti sta bila oba na poti za dušami. Ni ju izčrpala pisarniška administracija, izčrpala ju je – Gnidovca še hitreje – apostolska gorečnost. Bi bilo potrebno – dokler je še čas – po vsej Makedoniji in Kosmetu zbrati podatke, kako je v skrbi za duše prekrižaril vse to ogromno ozemlje „leteči škof“. Potem lahko legende ostanejo legende. Dovolj je resnice, pač pa legende zarisujejo v svetniški lik škofa Gnidovca posebno potezo, ki je izrazito njegova.

F. S.

MISIJONARKA ZUPANČIČ - UMRLA

Iz Osake na Japonskem smo prejeli pismo s poročilom, da je slovenska misijonarka s. Jožefa Zupančič umrla dne 19. julija v misijonu Majko, kjer je zadnje leto živela. Iz pisma povzemamo tele podrobnosti o njenem slovesu:

„Dne 8. julija je začutila po zajtrku hude bolečine v glavi in pot jo je obilil. Prenesle smo jo v malo sobo poleg kuhinje. Ugotovile smo visok pritisk 220 . . Misijonar ji je podelili sveto maziljenje in priskočil je najbližji zdravnik. Misijonarka je vzdihnila sredi bolečin: Hvala, moj Bog, za vse bolečine. . . ! Nato ji je glava omahnila. Nastopilo je krvavenje pod možgani. Poleg tega jo je močno napadla astma, na kateri je itak že lep čas trpela. Zdravnik ji je dal dve injekciji in čez dobri dve uri smo jo pripeljale z ambulanco v bolnico Kaisei. Delna paraliza, ki ji je zapadla, je v bolniški sobi popustila. Ko je prišla k sebi, ni bila več jasnih možganov, dvakrat je hotela kar vstati in se tudi že dvignila v ta namen, zato smo bili pri njej noč in dan. Krvni pritisk je sicer padel, a bila je malo nervozna in je imela močan glavobol, tako da se sploh ni mogla izražati.

Me smo molile ob njej noč in dan in tega je bila zelo vesela. Saj je s. Jožefa v vsem svojem misijonskem življenju iskala in našla pogum in voljo za prenašanje najrazličnejših težav prav v molitvi. Rada je ponavljala: Vse za duše. . . Še dan pred napadom je bila opravila mesečne duhovne vaje in bila zelo vesela, opoldne je zmolila rožni venec s svetim očetom (s pomočjo magnetofonskega traku, ki ga je iz Pariza prinesla ena naših sester). Ko je spet enkrat v boleznih prosila: Molimo rožni venec s svetim očetom. . . , so ji roke omagale in je umrla. . .

S. Jožefa je zelo ljubila uboge, posebno najbolj uboge od njih. Mnogi so jo prišli kropiti. Imela je lep pogreb s koncelebrirano mašo štirih duhovnikov.

Japonska provinca usmiljenih sester, ki jo je s. Jožefa tako ljubila in v kateri je delala 46 let, se ji priporoča, ko molimo za pokoj njene duše. Prosimo pa tudi Gospoda, naj pošlje drugih delavcev na njeno mesto.“

Pokojna sestra se je rodila l. 1903 v Lokah pri št. Juriju ob Taboru. V družbo usmiljenih sester je vstopila leta 1927, na Japonsko pa je odpotovala leta 1933. Delovala je v krajih Fukuoka, Osaka in Maiko, večinoma med pohabljenno mladino v zavetiščih. Bila je zelo blagega značaja. Zelo rada je gojila cvetje na vrtu, ki je potem krasilo kapelo. Bralci Katoliških misijonov so večkrat lahko brali njena kratka, pa topla pisma in gledali slike, ki jih je pošiljala iz svojega delokroga. Silno je bila prežeta z nadnaravnim gledanjem na življenje in ljubila svoj poklic ter deželo, v katero jo je Božji Misijonar napotil. Leta po svetovni vojni so delovale na Japonskem razen nje še tri usmiljenke našega rodu: S. Benjamina Kardinar in s. Katarina Jančar, ki sta se zatekli tja s Kitajske, kjer sta preje delovali. pa s. Cirenija Jug, ki je bila prišla na Japonsko skoraj istočasno kot pokojna s. Jožefa, ki je

od vseh teh edina ostala tamkaj do zadnjega. S Cirenija Jug je zapustila Japonsko že pred leti radi bolezni, s. Benamina Kardinar je na Japonskem umrla in je tam pokopana, s. Katarina Jančar pa se je vrnila v domovino in je zdaj menda v Beogradu. Tako je zdaj na Japonskem od slovenskih misijonarjev samo še o. Vladimir Kos.

Ko je naš urednik obiskoval azijske misijonarje, je zelo želel obiskati med drugim tudi njo, ki je pripadala družini sv. Vincencija (lazaristi in usmiljenke imajo istega najvišjega predstojnika), usmiljenko s. Jožefo. Toda božja previdnost je hotela drugače: za Japonsko so mu na koncu potovanja ostali le trije dnevi; poldrugi dan je čakal misijonarja o. Kosa, da sta se srečala, za s. Zupančič pa ni bilo več časa, da bi se napotil k njej in se z njo pogovoril iz oči v oči, zlasti ker so jo nekaj dni prej prestavili radi okrevanja od bolezni na drug misijon, pa je mogel z njo govoriti le po telefonu. Po nad 40 letih dopisovanja s pokojno je vsaj slišal njen blagi glas. Zdaj jo pa vsem misijonskim prijateljem toplo priporoča v molitev, da ji ljubi Bog nakloni čim lepše plačilo za njeno življenjsko žrtvovanje bolnikom in ubogim!

KOT CKIMISÓ, TROBENTICA ZA LUNO.

Kot ckimisó trobentica, ki se odpre pod mescem,
večer sem čakal praznika, da Ti zapojem pesem,
o, Jezus s čudovitim Srcem.

Od žeje prst rdeče tli; ljudje si dež želimo.
Lepo Te prosim: svod odprí — zapahi rjavijo,
o, Jezus z vsemogočnim Srcem.

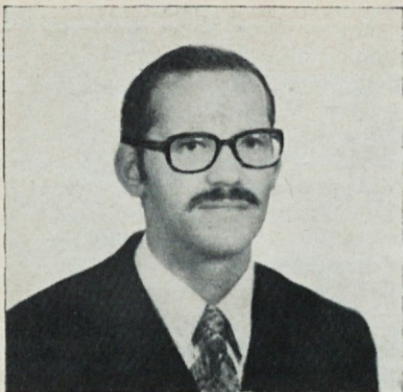
In cene rasejo kot rak, čeprav ni ur brez dela;
a če se vpil v račun je vrag — otmí nas Zlega,
o, Jezus z božje-živim Srcem.

Kot da smo tukaj vekomaj, za svet srce imamo.
Ne vemo, da odprt je Raj s presveto Tvojo rano,
o, Jezus z božje-živim Srcem.

Trobentice doné zlató skoz bambus mesečine.
Kako Te komaj ljubimo, ki nosiš brazgotine
za nas — z velikonočnim Srcem!

VLADIMIR KOS

Ckimisó po naše, v angleški transkripciji tsukiniso, pomeni „rastlino, ki gleda mesec“: odpre se namreč ob prihodu mesca in Japonci pravijo tej zlati trobentici, na skoraj 1 m visokem stebelu, rastlina, ker se listi in stebli zdijo tako navadni, torej nič posebnega, nič redkega. Praznik se nanaša na praznik presv. Jezusovega Srca, ki je na Japonskem navadni petek. Prav ob njem je letos zavladala na Japonskem nenadna in silna vročina, ki jo stopnjujejo topli, vlažni velrovi z juga. Ta suša pa je tudi podoba tolikih japonskih src, ki nič ne vedo o Jezusovi ljubezni.

POZDRAVLJENI, NOVI MISIJONARJI!

V Slovenski vasi pri Buenos Airesu živi številna družina Burja, ki se je iz Prikernice v moravški dekaniji umaknila pred nastopom komunistične vlade v domovini v avstrijska begunska taborišča, od koder se je izselila v Argentino. Eden sinov je vstopil k frančiškanom in postal duhovnik, drugi pa je salezijanski brat **Štefan Burja**. Slednji je meseca avgusta iz Argentine odpotoval v Rim, da se pridruži misijonarjem 10S. salezijanske misijske ekspedicije, ki gre delovat v afriške dežele. Brat Burja odide v Angolo, deželo, ki se je pred leti otresla portugalskega kolonializma, a prišla pod rdeči režim domače vlade. Da salezijanci pošljejo nove misijske moči v deželo pod komunistično vlado, je pač zato, ker žele reševati, kar se rešiti da v deželi, ki je preje lepo misijsko cvetela in je že v precejšnji meri katoliška, a je zdaj tako v nevarnosti kot vse druge dežele, ki trpe pod rdečo, veri nasprotno vlado. Cerkev danes bolj kot kdaj stoji na stališču, da mora biti slej ko prej navzoča v vsakih, tudi njej nasprotnih razmerah, pa četudi jo to stane izredne žrtve.

Naš novi misijonar se je rodil 6. decembra 1937 v vasi Prikernica kot četrti od devetih otrok Burjeve družine. V Argentino je s svojimi prišel leta 1949 in je še isto leto vstopil k salezijancem v Kordobi. Zaobljube je naredil leta 1957. Deloval je na šolskem polju kot učitelj in ravnatelj raznih salezijanskih ljudskih šol po Argentini. Udeleževal se je tudi kot duhovni vodja Don Boskovih skavtov. Leta 1978 so ga predstojniki določili za vzgojitelja in profesorja salezijanskega naraščaja, a je ostal pri tem delu le malo časa, kajti Bog ga je, čeprav ne več mladega, poklical v misijone.

Kako je Štefan Burja spoznal to božjo voljo, nam sam pove v listu, ki so ga na šestih straneh predstojniki izdali ob priliki njegovega odhoda v misijone v kasteljanščini in je ves posvečen odhajajočemu misijonarju:

„Zakaj grem v Afriko?

Lansko leto je najvišji predstojnik naše družbe razposlal vsem sobratom po svetu okrožnico, v kateri jih je takole povabil: „V teh časih vsa Cerkev in z njo salezijanska družba čuti gorečo željo ob nujni potrebi, da gre v Afriko evangelizirat njene narode, ki se nahajajo v žalostnem, obžalovanja

vrednem položaju. Če ne pohitimo, bo morda prepozno... Potrebujemo prostovoljcev, da gredo tja in deželi ponesejo krščansko civilizacijo." Zame je bilo to povabilo dovolj, spoznal sem v njem misijonski poklic."

V Kordobi so novemu misijonarju salezijanci in njih verniki pripravili veliko poslovilno slovesnost, na katero sta bila povabljena tudi oče in mati odhajajočega. V Slovenski vasi pa mu je Društvo Slovenska vas priredilo skromen pa pristrčen večer, kjer so „lamuški slavčki“ misijonarju v slovo zapeli, spregovorili pa so Ignacij Glinšek v imenu vseh vaščanov, Lenček Ladislav CM v imenu slovenskih misijonarjev in misijonskih prijateljev, in končno misijonar sam. Misijonski krožek Misijonskega zavoda skupno z župnijskim misijonskim krožkom in pa „Katoliški misijoni“ iz sklada za vse slovenske misijonarje so novemu misijonarju podarili nekaj sto dolarjev, ki mu bodo pač prav prišli na dolgi poti do cilja in v sami misijonski deželi.

Slovenski misijonski prijatelj, posebno pa slovenski misijonarji bodo novo misijonski moč spremljali s svojimi molitvami, kajti božje pomoči bo ta misijonar še posebno potreben, ker odhaja v zelo težke misijonske razmere radi tam vladajočih, Cerkvi zelo nenaklonjenih sil. Upamo, da se nam bo novi misijonar po prihodu na cilj kmalu oglasil.

Bog z Vami, gospod Štefan Burja!

ŠE VEČ NOVIH MISIJONARJEV

Poleg salezijanskega brata Štefana Burja iz Slovenske vasi, ki o njem zgoraj poročamo in ki se nam je med tem že oglasil iz Rima ter povedal, da ni gotovo, bo li šel na delo v Angolo, pač pa gotovo kam drugam v Afriko, imamo Slovenci še nekaj drugih novih misijonarjev.

O s. Štefani Sever, ki deluje že nekaj mesecev skupaj s sestro Magdaleno Černe in misijonarjema, rodnima bratoma Ivanom in Pavlom Bajcom (ne delujejo sicer vsi na enem in istem misijonu, pač pa v isti deželi), smo že nekaj poročali iz pisem ostalih tamkajšnjih misijonarjev. Zdaj se nam je pa sama oglasila s temile vrsticami, pisanimi v začetku avgusta:

„Naš slovenski misijonar Ivan Bajec me je seznanil z Vašo revijo in mi govoril o Vas. Kot mi je znano, Vam nisem povsem tuja, zato se mi ni treba posebej predstavljati.

Kaj me je privedlo v Afriko? Enostavno: želja po preprostem življenju v duhu sv. Frančiška med preprostimi ljudmi in zanje.

Tukaj v Fresco smo štiri sestre različnih narodnosti in pa dva duhovnika. Delujemo po vaseh, ki so raztresene v obsegu 80 km, in sicer s katehezo in zdravstveno pomočjo. Delo je zelo zanimivo, posebno če se človek vživi v miselnost teh ljudi.

Spraviti vtise o življenju teh ljudi tu na papir, je zelo težko. Mi Evropeci si kar prehitro ustvarimo neko sliko, ki pa je navadno napačna.

Meni se zdi pri vsem mojem življenju in delu med temi ljudmi najvažnejše: Ne glej, koliko uspeš, poskušaj živeti življenje teh malih, ne misli, da jim imaš samo Ti kaj dati, ampak da Ti tudi oni veliko dajo.“

Iz pisem misijonarke s. Bogdane Kavčič, ki je bila nekaj mesecev na oddihu v domovini, pa sicer deluje kot sestra prednica v Burundiju, smo

zvedeli, da je prišel v pomoč našemu tamkajšnjemu salezijanskemu misijonarju Jožetu Mlinariču zadnje mesece še en slovenski sobrat, in sicer **Avzug Horvat SDB**, duhovnik. Kakor hitro bomo prejeli o njem kaj več osebnih vesti in o njegovem tamkajšnjem delovanju, jih bomo brž podali tudi misijonskim prijateljem.

Ko se je lazaristovski misijonar med Malgaši, duhovnik **Janez Puhan** pred kratkim mučil na dopustu v domovini (kamor je pohitel radi nenadne hude obolenosti svojega očeta) in se je med tem že spet vrnil na Rdeči otok, je šel z njim novi slovenski malgaški misijonar, mladi duhovnik ljubljanske nadškofije **Klemen Štolcer**, ki je bil preje prefekt malega škofijskega semenišča pri sv. Petru v Ljubljani. Zaenkrat je podpisal pogodbo za dobo pet let, kot so to storili doslej vsi škofijski duhovniki, ki so šli delat na Madagaskar. Nekateri ostanejo še za drugo petletje z dovoljenjem svojega slovenskega škofa, drugi pa po prvi petletki delo v misijonu puste in se vrnejo v dušnopastirsko delovanje v domovini, vsak v svoji škofiji. Tako sta v teku enega leta odšla nazaj najprej misijonar Gider, potem pa še Franček Kraner, oba iz lavantiske škofije. No, sedaj je ljubljanska škofija poslala vsaj enega prostovoljca, da deloma nadomesti odišle moči.

Na Madagaskar pa odide koncem oktobra iz Slovenske vasi laik **Marko Vilfan**, ki je lani zaključil svoje srednješolske študije kot gojenec Misijskega zavoda in zdaj odide na pomoč tja, kjer so še pred letom dni delovali kar trije laiki, tudi gojenci Misijskega zavoda, od katerih so se vsi po končani triletni dobi vrnili, pa bo zdaj Marko Vilfan vsaj enega nadomestil. Novi laični misijonar je izvrsten zidar in spreten šofer ter mehanik, tako da bo mogel biti že samo s tem delom v veliko pomoč našim misijonarjem, posebno pa bo še svetil s svojim svetlim zgledom malgaški mladini.

Vse nove misijonarje misijonski prijatelji prav lepo pozdravljamo in jim želimo veliko blagoslova božjega v njih požrtvovalnem delu ter jim obljublamo, da jih ne bomo pozabili, ampak jih spremljali z ljubeznijo in molitveno ter gmotno pomočjo!

NIČ SE NE BOJTE VABITI!

Tako je zapisal sedanji papež Janez Pavel II. in še dodal: „Pojdite med svojo mladino! Pojdite jim osebno naproti in jih vabite... Mi moramo vabiti. Drugo bo naredil Gospod...“ Nova doba v iskanju misijonskih poklicev?! Sledimo svetemu očetu!

Lepo je bilo doma, prelepo je v misijonu

Poroča s. FRANČIŠKA NOVAK O.S.U.

Oprostite, da šele danes pišem! Nisem se hotela zadovoljiti s kratkim zračnim pismom in tako se je zavleklo!

V Chiengmai sem se vrnila šele v začetku maja. To je bilo precej pozneje, kot smo predvidevale. Tale moj drugi obisk v domovini je bil res v znamenju KRIŽA! So bile že lepe ure, dnevi in tudi tedni, tako na primer slovensko romanje z vlakom in bolniki v Lurd; potem mesečne duhovne vaje v Mekinjah pod Kamniškimi planinami julija in avgusta, ki sem jih končala spet z Marijinim romanjem v krasni Schönstatt ob Renu blizu Koblenza. Dvodnevni obisk našega misijonarja Mirkota Tružnjaka na koncu septembra je bil ves v megli in dežju, pa vendar lepo srečanje in verni Slovenci so na našega slovenskega, pa francosko vzgojenega misijonarja napravili zelo dober vtis. Najboljši tolmač in vez je bil dobri in gostoljubni g. prelat dr. Vilko Fajdiga. Vrhunec vsega je bil pa misijonski mesec oktober s slavnostjo bisernega jubileja naše uršulinske misijonarke – pionirke m. Rafaele Vurnik prav na Misijonsko nedeljo. Ves mesec je bil zame poln misijonskih predavanj in srečanj.

Tudi desetdnevni teološki tečaj za študente in izobražence v prvi polovici novembra je bil poučen in zanimiv. Naj omenim, da je bil eden najboljših govornikov, ki je znal sijajno odgovoriti, včasih na kočljiva vprašanja, lazaristovski provincial dr. Franc Rode!

Božič spet doma po 4 letih v Ljubljani, zavit v oblake in meglo in umazan sneg, je bil le posebno doživetje, tako na moji domači fari v Trnovem, pri Sv. Trojici pri uršulinkah in še prav posebno jaslice pri frančiškanih. Kaj takega še nisem videla... V mrkem zimskem času je bila frančiškanska cerkev več kot mesec nenehna božična noč, vsa posejana z neštevilnimi plavimi zvezdicami, ki so mežikale pod baročnim stropom. Vse svetišče so spremenili v Betlehem z okolico, z votlino, kjer je Marija rodila Odrešenika, pa tudi z griči in travniki, mlini in vodnjaki, jezeri, potoki in stezami, po katerih so hiteli od jutra do večera pastirci in pastirice z ovčkami in kozli in potem Trije kralji s spremstvom, kamelami in slonom h Gospodu na obisk. Če sem le šla (preko) mimo, sem morala še enkrat iti pogledat to pravljico resničnost in vsakič sem našla cerkev, vsaj v bližini velikih jaslí, polno! Vse okrog so stali otroci in odrasli z otroci v rokah, in jim kazali zdaj jaslice z Marijo in Jožefom, zdaj lučke, vodo, mlin, ribice, ovce in pastirje. Nisem mislila, da je kaj takega doma še mogoče, da božja resničnost in navzočnost še tako priteguje množice. Seveda zunaj je bilo vse mrko in mrzlo, uradno, delavno. Samo od 25. dec. do konca leta je prišel vsak večer otroke pozdravit – prav na stari Kongresni trg – 'Dedek mraz' s svojim

hrupnim spremstvom. Kakšna nerodna substitucija za skrivnostno rešničnost, ki so jo dihale božične cerkve!

Že pred Božičem sem dobila opomin. Vračala sem se od obiska pri sosestri v bolnici in hotela še obiskati domače. Ko sem stopila iz avtobusa in capljala za drugimi po spolskem pločniku, kjer se je led topil v rahlem dežju, mi je nenadoma spodrsnilo, kot blisk sem se vsedla na led in tudi takoj vstala, a posledice tega padca sem čutila cel mesec. Komaj je bilo bolje sredi januarja, ko sem spet šla po ledeni poti prav previdno preko Zvezde čez cesto in stopila na pločnik v Wolfovi. Led me je spet izdal! To pot sem z desno roko udarila ob pločnikov rob in bil je zlom. „Prav grd zlom!“ je rekel dr. Aleš, ko so v bolnici po šestih tednih presekali mavec in je roka prišla ven čudno kljukasta. Še mesec dni fizioterapije je bilo potrebno, preden sem bila zmožna za daljše potovanje in povratek v misijone.

Tako sem se precej dobro seznanila z ljubljansko polikliniko in njenimi prebivalci in uslužbenci. Strmeli so vame, zakaj sem samoplačnik, zakaj živim tako daleč, sem li srečna v svojem delu, etc.

Prav tisto dopoldne, ko sem si zlomila roko, sem hotela iti tudi na Tabor, še na zadnji obisk pri Srcu Jezusovem in pri lazaristih. Potem nisem več imela prilike. Slišala sem pa še dva postna govora g. Rodeta v stolnici o krščanskem upanju. 2. aprila sem odpotovala v Rim.

Za Veliki teden bom v Večnem Mestu, pri svetem očetu Slovanu...! in potem po Veliki noči čimprej nazaj na Tajsko, ker moj rok je skoro že potekel...

Krasno pomladansko jutro na trgu Sv. Petra 4. aprila s prvo splošno avdienco na prostem! Videla sem svetega očeta prav od blizu in slišala njegove besede jasno v več jezikih. Isto na Cvetno nedeljo dopoldne na prostem ganljiva liturgija Velikega tedna s petjem, govori in pogovori svetega očeta, a bila sem že močno prehlajena.

Na Veliki ponedeljek zjutraj sem šla v Asis, kot sem se dogovorila s tamkajšno slovensko Frančiškanko Misijonarko Marijino sr. Matildo Aubelj. Sestra je bila nad vse prijazna in gostoljubna. Tisto popoldne sva obiskali Asis in njegove znamenitosti. Naslednje jutro pa me je pošteno zgrabila gripa. Namesto da bi šla naprej v Firenco in Loppiano, sem se morala vrniti v Rim in v posteljo v našem generalatu za skoro ves Veliki teden. Po radiu in pozneje po barvasti televiziji sem mogla slediti obredom Velikega tedna, ki jih je sijajno vodil sveti oče. Videla sem ga pa v resnici samo še enkrat prav na dan mojega odhoda v Bangkok, dopoldne 18. aprila. Avdienca je bila v slavi Vstajenja. Sveti oče nas je tako navduševal, naj bomo priče Vstalega Odrešenika v moči Svetega Duha na vseh delih sveta... In tako sem šla tisti večer že četrtič na misijonsko pot na Daljni vzhod. Roma... Bangkok, samo 11 in pol ur vožnje z letalom Thai International in že sem bila na vročih tajskih tleh na večer 19. aprila; v Rimu je bila ura komaj poldne!

Naslednji dan sem obiskala našo drago misijonarka pionirko Ksaverijo Pirc s pozdravi od rodne sestre Stanke iz Ljubljane, od sester od Sv. Duha pri škofji Loki, od prijateljev in znancev. Našla sem jo čvrsto, delavno, veselo, kot vedno.

Na Tajskem so se 'poletne' počitnice bližale koncu, tako sem brez odlašanja v veliki vročini opravila sama 8-dnevne duhovne vaje in se potem v začetku maja vrnila v Regina Coeli, Chiangmai. Hitro smo začele s pripravo na novo šolsko leto, ki se je letos začelo 21. maja. Naši razredi so spet vsi prepolni, 1380 jih šteje naša šola. Bližnja župna jih ima skoro 2000, šolski bratje na drugi strani stolnice pa skoro 2000 na srednji šoli in skoro toliko na osnovni! Seveda je število katoliških med njimi le majhno, okrog 300, me jih imamo komaj 50. Da bi vsa ta mladina preko nas mogla priti v stik s krščanskimi vrednotami in preko njih s Kristusom Odrešenikom! Kako ga vsi potrebujejo, zlasti v teh hudih časih, ko nam prete tako velike nevarnosti.

Na vodstvu šole so zdaj naše tri mlade tajske sestre. A dela je tudi za nas misijonarke še dosti. Moje glavno delo je še vedno pouk: v prvi vrsti verouk tako na naši šoli kot na fari v nedeljo. Sveto pismo letos poučujemo vse učenke od najmanjših do največjih in tu imam dober delež. Zdi se, da tudi velike rade poslušajo, tudi sprašujejo in hočejo imeti svoje knjige. Potem imam francoščino v zadnjih dveh letih gimnazije pri šolskih bratih, kjer naše učenke skupaj s fanti dovrše svoj srednješolski študij. Po 54 fantov in deklet je v enem razredu, tako si lahko mislite, kako zahtevno je, ne samo poučevanje jezika po moderni metodi, ampak zlasti popravki nalog. Tako rada bi šla tudi med uboge in zapuščene, ki jih je toliko okrog nas. Dobre volje ne manjka, a čas je tako odmerjen in vedno ga zmanjka...

1. julija je bilo žegnanje na naši škofijski fari Presvetega Srca Jezusovega, ki šteje okrog 1000 vernikov. Pa je prišlo mnogo ljudi iz misijonskih postojank po gorah, kjer delujejo Betharram-ski misijonarji. Tudi g. Mirko Tružnjak je prišel z 27 župljani. Iz drugih škofij so prišli verniki z avtobusi, ki so prevozili na stotine kilometrov. Tajski katoličani imajo tako radi te farne slovesnosti in pridejo od daleč, da se jih udeleže. In naša je bila izredno lepa. Pripravili smo jo s tedenskim misijonom. Tajski redemptorist je prišel iz Bangkoka in imel vsak dan dva govora s sv. mašo: zjutraj za šolsko mladino in zvečer za odrasle. V petek zvečer smo imeli skupaj zakramente sprave in v soboto zvečer devetdnevnic v čast Mariji Vedne Pomoči. sv. mašo, nato procesijo z milostno podobo in lučkami, ki me je v svoji pobožnosti spomnila na Lurd. In po procesiji še zabava! G. župnik je povabil študente protestantske teološke fakultete, ki so priredili narodno evangeljsko igro, ki se imenuje 'Like'. Je to tajska opereta, ki jo budistične pagode zelo cenijo kot zabavno vzgojno sredstvo za svoje vernike. Naši protestantski bratje so KRŠČANSKO LJUBEZEN BREZ MEJA predstavili v tak like in so prav dobro uspeli. Bilo je zabavno in poučno. Kristusova ljubezen je zmagala nad hudobijo in sovraštvom.

V nedeljo smo na žegnanju združili oba praznika: Presv. Rešnje Telo in Presv. Srce. Po slovesni sv. maši se je razvila procesija z Najsvetejšim in s kipom Srca Jezusovega. Dasi smo v deževni dobi, je vreme držalo, šli smo ven na ozko cesto, promet je obstal, a nihče se ni vznemirjal, ljudje so potrpežljivi in večinoma obzirni. Oltar je pripravila naša šola, drugega župna, deklice so potresale cvetje in tudi nežno plesale pred

Rdeči Khmerji so napadli v Kambodži cele vasi in ljudje so morali takole bežati pred njimi proti meji Tajске, iskat svobode. Spomini na naš Ljubelj...

Najsvetejšim. Narodni običaji naj služijo v Cerkvi, ki je vesoljna. Tajska je dežela svobode!

Da, svoboda, mir, neodvisnost, napredek. Koliko se o tem govori in debatira! Novice iz jugovzhoda so bolj in bolj vznemirljive. Deset in sto tisoči beguncev, izgnani iz dežel svojega rojstva, iščejo zavetja v svobodnih deželah jugovzhodne Azije, da bi potem odšli v prostornejše daljne dežele, kjer bi mogli začeti življenje znova. Na tisoče sestradanih, bolnih, umazanih, nezaželenih ljudi, ki prihajajo v natrpanih čolnih, ki jih včasih vržejo nazaj na odprto morje, če pa pridejo na suho, jih čakajo grozote v džunglah ali natrpanih taboriščih. In vse to, se zdi, so samo šele simptomi, znaki, predhodniki grozeče katastrofe, ki se pripravlja...? Na vročih tleh smo, a Bog je z nami! On ima svoje načrte in namene s področji kot z narodi in človeštvom in vanj zaupamo. Mariji je ta dežela posvečena že nad 300 let. V mnogih nevarnostih jo je že ohranila svobodno, naj jo še zdaj in naj se božji načrti nad nami uresničijo!

P. TOMAŽIN PRIPOVEDUJE

(Iz „Slovenski jezuiti“ junij 1979)

Urednik: Kako si prišel do misijonskega poklica?

Tomažin: V naši družini je živel zanimanje za misijone, odkar pomnim. Radi smo brali misijonska poročila, kot dijak in bogoslovec sem sodeloval v misijonskem krožku. Oče mi je nekoč rekel: Lovro, pojdiva v misijone. Koliko je oče mislil resno, ne vem, jaz pa sem vedno bolj o tem razmišljal, dokler nisem prišel do sklepa. Po mašniškem posvečenju sem se javil pri jezuitih z željo, da me pošljejo v misijone.

U: Omenil si dom. Kje pa si doma?

T: Rojen sem na Krki na Dolenjskem leta 1930. Gimnazijo sem začel v Ljubljani in nadaljeval v Italiji, duhovnik pa sem postal v Argentini. Bili so pač vojni časi.

U: In kje si vstopil k jezuitom?

T: V Argentini, vendar kot član slovenske province. Sprejel me je pokojni p. Prešeren in mi tudi dal vso podporo, da uresničim misijonski poklic. Šolanje sem končal v Indiji, da se izpopolnim v angleškem jeziku, in 11. oktobra 1967 sem stopil na zambijska tla.

U: Kakšno delo so ti dali v začetku?

T: Tečaj jezika nijandža. Ko sem ga končal, so potrebovali pomočnika v Katondve. Rekli so mi, da bom tam le začasno, toda ta "začasno" se je potegnil na šest let. Tamkajšni župnik Poljak Plovecki se je smrtno ponesrečil, pa sem moral prevzeti misijon v Kapoče. Po šestih letih sem šel na dopust in obenem končal tretjo leto preizkušnje ter naredil zadnje zaobljube. V Zambijo sem se vrnil avgusta 1974.

U: In kaj delaš sedaj?

T: Poslali so me v Čelston — predmestje glavnega mesta Lusake in tam sem še vedno.

U: Omenil si Poljaka Ploveckega. Ali so v Zambiji tudi poljski misijonarji?

T: Poljaki so dobili že pred vojno veliko področje v Zambiji. Ker po vojni ni bilo dotoka novih misijonarjev, so začeli prihajati iz Irske, Združenih držav, Kanade, pa tudi nekaj Slovakov in mi Slovenci.

U: Kako se med seboj razumete?

T: Sodelovanje je zelo dobro, saj smo člani iste Družbe.

U: Kdo pa ima vodstvo?

T: Prvi provincial je bil Irec, sedanji pa je Amerikanec. Lusaško nadškofijo pa je vodil Poljak Kozloviecki. Pred leti je prostovoljno odstopil, da je lahko vodstvo nadškofije prevzel domačin Zambijec.

U: Kako pri vas čutite geslo: Afriko Afrikancem?

T: Ljudje nas imajo na splošno radi in radi z nami sodelujejo. Tudi vlada nas upošteva, celo naklonjena nam je in s strani oblasti nimamo nobenih težav. Velika večina prebivalstva upošteva zasluge misijonarjev za njihovo deželo. Ob raznih svečanostih zastopniki vlade to tudi javno povedo. V sosednjem Zairu je položaj veliko bolj zaostren. Tam želijo oblasti Cerkev na silo afrikanizirati. Mi to delamo pačasi in modro. Na primer v bogoslužje vpeljujemo afriške melodije in njihove instrumente in kjer je le mogoče, zaupamo domačinom odgovorna mesta. Tako čutijo, da nismo prišli vladat, ampak služiti.

U: V čem so največje težave oziroma ovire misijskega delovanja?

T: Gotovo je eden izmed vzrokov, da ni uspeha, kot bi ga človek želel in pričakoval, človekova svobodna volja. Trudiš se in prizadevaš, pa ni odziva. To je pač skrivnost, ki si jo je Bog zadržal zase. Druga težava, ki jo najbolj čutimo, pa je pomanjkanje sposobnih ljudi, ki bi jim lahko zaupali odgovorne naloge v župniji. V Čelstonu na primer je 8 tisoč vernikov. Treba je voditi razne skupine, kongregacije, Marijine družbe, može, žene, delavce, mladino, ministrante... Župnik ne more vsega sam. Treba je tudi poučevati tiste, ki se pripravljajo na krst. Skratka, žetev je velika, delavcev pa malo.

U: V čem so njihove težave, ko prestopajo od svoje vere v krščansko?

T: Zambijci so animisti, to pomeni, da verujejo v duhove. Ti duhovi ljudi obsedajo in vznemirjajo. Vedeževalci in čarodeji imajo nad temi duhovi oblast. Temeljni občutek njihove vere je strah. Krščanstvo jih tega strahu osvobaja, čutijo se olajšane. Vendar pa je treba za prestop precej poguma, ker postati kristjan pomeni pretrgati z vso preteklostjo, pomeni odpad od vere očetov. — Z verskimi resnicami nimajo težav. hujša je zanje zahteva, da moraš dve leti obiskovati verski pouk, hoditi k maši in izpolnjevati zapovedi. Zato jih ni malo, ki po začetnem pristopu odnehajo.

U: Kakšen je postopek pri sprejemu otrok in odraslih?

T: Odrasle krstimo le, če so vztrajali do konca pouka in se prostovoljno prijavili za krst ter pokazali resno voljo. Glede krsta otrok veljajo 4 pogoji: da je vsaj eden od staršev že kristjan, da sta cerkveno poročena, da vsaj eden od njiju prejema zakramente in da starejši otroci — če jih je kaj — obiskujejo verouk.

U: Ali je kaj takega, kar jih posebej priteguje h krščanstvu?

T: Zambijci so iz preteklosti sužnji verovanja v duhove in zahteve vedeževalcev. Če na primer kdo zbolí, pokličejo čarovnika, ki žreba duha, za ki je bolezen povzročil. Nato predpiše kulturno (bogočastno) dejanje, za katero zahteva visoko odkupnino, ali pa proda fetiš (čarobni predmet), ki spet ni poceni. Krščanstvo jih tega osvobaja. Bog, ki ga oznanjamo, je vsemogočen, je Bog ljubezni, ki prinaša mir, srečo, zaupanje in zadovoljstvo. Zahteve Cerkve so lažje in vsakomur dosegljive. Ko postanejo kristjani, se čutijo osvobodene strahov in duhov, postanejo sproščeni. Zraven tega si kristjani med seboj pomagajo, se čutijo med sabo povezane, razvijajo čut občestvenosti, česar v poganstvu ni.

Misijonar p. Tomažin mašuje v podružni cerkvi-dvorani v Kamangi.

U: Kako gledaš na bodočnost misijonskega dela v Afriki?

T: Afrika je velika, držav je mnogo, zato ne moremo govoriti pod enim poglavjem. Splošno pa lahko rečemo, da je krščanstvo v Afriki priljubljeno. V Zambiji pa imamo popolno svobodo in naklonjenost oblastnikov. Težava pa je, ker nimamo dovolj domačih duhovnikov in redovnikov. Podobno je v drugih deželah. Domači poklici sicer rastejo, vendar počasi. Raste pa tudi število kristjanov, zato so potrebe vedno večje.

U: Kaj bi bilo z zambijsko Cerkvijo, če bi bili vsi beli misijonarji izgnani?

T: Ta možnost je vedno prisotna, zato usposabljam laike za odgovorna mesta. Ustanavljamo študijske, molitvene in druge skupine, katerih člani polagoma prevzamejo vedno težje naloge, da bi mogli kdaj nadaljevati misijonarjevo delo.

U: Nekje sem bral ali slišal, da gre zambijski Cerkvi preveč dobro. Ali je to zdravo zanj?

T: Res drži staro pravilo, da mora vera zkozi ogenj preganjanja, da se v njem prečisti. To pa je v rokah božje predvidnosti, ki najbolj ve, kaj je kateri Cerkvi potrebno. Mi računamo tudi s stiskami, upamo pa, da bo iz njih zambijska Cerkve izšla še močnejša, kot je sedaj.

U: V Evropo prodira ateizem, praktični materializem in potrošništvo. Kako je s tem pri vas?

T: Afrikanci so po tradiciji religiozni in ateizma pri njih ni. Smejali se ti bodo, če boš trdil, da Boga ni. Izjeme so zelo redke. Praktičnega materializma in potrošništva je več, ker je tudi tam pehanje za boljšimi plačami in za uživanjem. So pa tudi v tem daleč za Evropo.

U: O tebi se sliši, da si graditelj. Pišeš malo ali nič. V SONČNI ZAMBIJI so sicer članki o tebi, ni pa tvojih. Tudi drugje jih ni zaslediti.

T: Moje glavno delo je pastoralno. Oznanjevanje evangelija. Ko gradim, tega dela ne zanemarjam. Vsak popoldan poučujem verouk otroke in odrasle, vodim skupine mož, žena in mladine. Shajam se z župnijskim svetom, liturgičnim svetom in finančnim svetom. Po večerji je na vrsti pisarna in računovodstvo. Ob nedeljah se vrstijo maše s pridigami, krsti in poroke. Tako sem pastoralno polno zaposlen. Učil sem se teologije in ja dajem naprej. Gradim zato, ker je to nujno potrebno. Brez prostorov naše delo ni možno, saj je Cerkev vidna družba. Ker ni ljudi, ki bi namesto mene gradili, sem se moral nasloniti na lastne sile in sposobnosti. Ko bi tudi imel graditelje, bi jih moral drago plačevati, sredstev imam pa malo. Zato zaupam vase in v božjo pomoč. Pa gre. Zidarje in delavce sam naročim in sam nadzorujem. Material nakupujem in dovažam sam. To delam dopoldne. Dopoldan gradim materialno cerkve, popoldan pa duhovno. Sicer se pa dopoldan itak ne da pastoralno delati, ker so možje v službah, otroci in mladina v šolah, žene pa zaposlene z domom.

Je pa še en razlog, zakaj toliko gradim. V sebi čutim ta talent, ki ga po vesti ne smem zanemariti ali zakopati. Trenutno gradim dve cerkvi, ki sta v celoti sedma in osma. Največja sprejme do dva tisoč vernikov, druge so manjše.

U: Kdo ti izdelava načrte?

T: V glavnih obrisih sam. Nato dam arhitektu, da pregleda in izboljša oziroma popravi, če je kaj potrebno.

U: Povej nam še kaj o naših misijonarjih.

T: Lahko rečem, da so vsi pridni, delavni in podjetni. P. Jože Kokalj vodi glavno župnijo v Lusaki Sv. Ignacij. Ta župnija je bila preveč evropeizirana, p. Jože pa ima nalogo, da jo polagoma afrikanizira, vpelje vanjo afriškega duha, kar mu tudi dobro uspeva, čeprav ne brez težav. Janez Mlakar se je vrnil v Kizito in tam lepo dela. Tamkajšni kristjani so zelo pridni, zavedni in pripravljeni na sodelovanje. Stanko Rozman ima v Mumbve obširno podeželsko področje, v katerem se je zelo dobro znašel. Skupaj z njim je hrvaški pater Gerovac. Jože Rovtar je ekonom v semenišču Kabve, ki številčno razveseljivo raste, s tem pa tudi rastejo Jožetove ekonomske skrbi. Upajmo, da jim bo kos, saj dela z veseljem. P. Rudež, naš pionir v Zambiji, živi v Katondve in skrbi z neugnano podjetnostjo za področje Kapoče.

U: Kako si povezan z nami v Sloveniji?

T: Priznam, da malo pišem. Časa mi primanjkuje, pa tudi psihološko se težko pripravim k pisanju. Na vrsto pride le najnujnejše. Celotno mami pišem poredko. Tako je moj stik z domovino precej rahel. Vesel pa sem vsake vesti in še posebno vesel sem bil lani, ko nas je obiskal provincial p. Marijan.

MISIJONAR BUH SE JE OGLASIL

Karianga, ki leži 50 km severno od Vondroza*, je znana po svoji megli. Hladno je, v noge me zebe. A nimam drugega kot natikače. Motor sem pustil v zadnji vasi pred reko brez mosta. Vendar tako daleč v to smer z motorjem še nikoli nisem prišel. To pot sem se skorajžil, ker je bila pot suha. Morda bom nazaj grede delal pokoro, če bo med tem deževalo. Ne bi smelo, saj smo v suhi dobi. A ponoči je že padalo.

Karianga je večja vas. Premore telefon in enajst orožnikov ter tri trgovine. Krščenih je gotovo 200 v vasi sami, a v nedeljo jih nisem imel pri maši 70, od teh 30 pri obhajilu. Zdaj je čas obiranja kave, pa mora biti že trden kristjan, da pusti delo in pride k maši. Sem pridem kakih štirikrat na leto. Imam zanemarjeno nadstropno hišo. Spalnico sem si toliko uredil, očistil in opremil, da je prijetna. Kuham si sam z jestvinami, ki mi jih ljudje prinesejo: riž, jajca, zelenjava. Sedaj imam v ugasnjenem hladilniku priprtega živega piščanca. Toliko sem mu pustil odprtine, da dobi dovolj zraka. Vendar misli, da je noč in ne rogovili. Dala mi ga je žena orožnika, ker v nedeljo ni mogla biti pri maši: otroka je imela bočnega, moža pa na pohodu. Ubiti in očistiti ga bom dal kakemu fantu ali dekletu v vasi, spekel ga bom pa že sam.

Sicer je pa Karianga odskočna deska. Od tod obiščem še kakih pet ali šest drugih postaj in postajic. Ena postaja je iz pastoralnega vidika bolj važna kot Karianga. Pri maši je od 100 do 200 ljudi, pri obhajilu od 40 do 60. A do tja imam 40 km peš. Zato skoraj ne grem večkrat kot trikrat na leto. Učitelj je bivši semeniščnik in odlično dela kot kristjan. Ko pridem, je že skoraj vse pripravljena za krste in obhajilo. V tej vasi vseej ostanem po več dni in mi ni dolgčas. Ljudje so zelo gostoljubni in otroci zlepa nočejo oditi, ko so se enkrat natrpali v župnišču, ki je obenem zakristija, spalnica, obednica, urad, sprejemnica...

Kakšnega množičnega spreobračanja ni. Sem pa vesel redkih krstov odraslih, študentov, prvih obhajil mladih fantov in deklet in pa mladih zakoncev, od katerih se obetajo tudi novi poklici. Ti so še vedno velik problem, saj število tujih misijonarjev pada, tudi med Slovenci.

Ideološko so med študenti močne marksistične struje, a ogromna večina se ne ogreje niti za niti proti. Malgaš je realist. Veruje v to kar vidi. Boji se nevidnih bitij in njihovega vpliva, a za abstraktne pojme ne bo prelil krvi. To ima svojo prednost – niso fanatiki. Razloži pa tudi apatijo do verskih vprašanj. Sicer pa so zelo dobri ljudje. Morda se pa tudi nam belcem preveč mudi. Tistim, ki so pred nami krščevali, se je gotovo. Zdaj mi plačujemo.

Zdajle, ko tole pišem, so prišli večji otroci in nekaj mladih. Vsak dan imam „poglabljanje vere“ s tistimi, ki so bili pred kratkim pri prvem obhajilu. Zdaj jih pripravljamo na birmo, ki pa gotovo ne bo letos. škof ima dela čez glavo. Pot do sem je z njegove strani strašna. Vsako leto dobijo denar za popravilo ceste. A še predno začno popravljati, ga zmanjka in ostanemo v blatu.

* Vondrozo je misijonska postaja g. Buha, odkoder obiskuje vasi daleč naokrog.

IZ RANOMENE MED MALGASI

POROČILO S. MARIJE PAVLIŠIČ

MISIJONAR GAJSEK SE JE VRNIL

Prišel je čisto nepričakovano. Zaradi proslave 75-letnice prihoda misijonarjev v župnijo Vangaindrano, od 29. do 31. januarja 1979, sem bila prepričana, da se bo tam zadržal in prišel „domov“ šele 1. februarja. Toda že 23. januarja popoldne ga je pripeljal g. Rado Sušnik. Da bi videli in slišali veselo vriskanje otrok! Kaj takega je treba doživeti! Pred in za avtom, v katerem se je pripeljal, je kar mrgolelo otrok, ki so vpili: „Mompera, mompera!“ (naziv za misijonarja duhovnika). Ker je bila misijonska hiša prazna, so takoj prišli k nam, sestram. Za otroci so se vsuli še odrasli, starši in mladina, da pozdravijo misijonarja. Medtem ko so se z njim pozdravljali, je bila pa tudi že večerja pripravljena. Po večerji smo se še nekoliko pogovorili, nato sta šla misijonarja na svojo postojanko. Zjutraj je bila cerkev tako polna kot ob nedeljah. Ljudje so prišli sami od sebe, brez vsake propagande in to je najbolj razveseljivo.

ŠE DRUGE NOVICE

Letos je bilo na Madagaskarju že pet ciklonov, ki so zahtevali več smrtnih žrtev (nekje 30, drugje spet 45...), a pri nas nismo veliko čutili, pač pa dežuje, da je kaj.

Sedaj se pripravljamo na praznik gobavcev, morali bi ga že imeti, a ni bilo primernege časa. Upam, da bo vse v redu in da ga bomo praznovali prvega marca.

Imam verouk za najmlajše od pet do sedem let starosti. Redno jih pride okrog 30 do 40, ob torkih pa več kot 60; nekaj je takih, ki še ne gredo v šolo. Imam štiri take male „knofke“: Rafaeline, Rosoa, Nirina in Lola – in po končanem pouku jih je treba nesti. Ne morete si misliti, kakšen živ-žav je to. Vsak hoče, da ga kaj vprašam. Mali Hery joka; mislim, da mu je kdo kaj napravil, grem k njemu in ga vprašam, zakaj joka. Pa mi v solzah pove, da ga nisem še nič vprašala. Komaj drugič je prišel. Rečem mu, naj kar pove vse, kar zna. Hitro se je lepo pokrižal z levo roko. Ko ga vprašam, kje je „Oče“, pa žalostno pove, da se je skregal z mamico... Ko sem nekega drugega vprašala: „Kaj dela tvoj oče,“ se je odrezal: „Dela na riževem polju.“ „Zakaj?“ „Ker ne zna nič drugega; če bi znal kaj drugega, bi sedel v pisarni in dobil plačo in za denar kupil alkohol,“ itd. Nikakor niso mogli razumeti, da je oče tisti, ki skrbi za otroke, za družino. Ko smo govorili o hudem duhu, ki navaja ljudi k slabemu, sem jih vprašala, če so že videli hudega duha. Takoj so skoraj vsi pokazali na enega izmed njih, češ: „Noče moliti, pretepa se, krade, torej je v njem hudobni duh.“ Petletna Titine je povedala, da bo sestra, zato, da bo otroke učila moliti in peti in da bo šla po deželi in videla veliko avtomobilov...

Vidite, kako pestro življenje imamo v Ranomeni!

To sliko je poslala s. Pavlišič in k njej tole napisala: „Slovo od g. Kranerja 14. julija. V sredini škof, na njegovi levi zadaj misijonar Rok Gajšek, na desni poslavljajoči se Kraner; obe sestri sta s. Marija in s. domačinka.“

PISMO G. ROKA GAJŠKA

Potem, ko sem preživel nekaj mesecev med rojaki, sem se v sredini januarja spet vrnil nazaj na Madagaskar. Veliko lepega sem doživel doma. Povsod, kamorkoli sem prišel, sem bil lepo sprejet. Čutil sem, da je med ljudmi mnogo zanimanja za misijone.

Priznam, da je bilo slovo od domovine precej težko. Kljub preizkušnji, ki sem jo doživel – umrla mi je namreč mama – moram reči, da je bil Gospod zelo usmiljen z menoj. Ta nenadna ločitev mi je pomagala, da sem se lažje vrnil na Madagaskar. Tako je Gospod „uredil“ kot je bilo „njemu všeč“. In prav je, da znamo preizkušnje življenja pravilno sprejeti.

Ko sem v četrtek 18.1. okrog 11. ure stopil na malgaška tla, me je pozdravilo vroče sonce. Ta nagla sprememba me je „opozorila“, kje se pravzaprav sedaj nahajam. Ob prihodu v Ranomeno sem bil kar pršenečen, ko je prišla cela gruča otrok in mi klicala dobrodošlico v pozdrav. Občutek sem imel, da jim duhovnik le nekaj pomeni in da je v ljudeh majhen premik.

Med bivanjem doma sem skušal povsod, kjer koli sem govoril, predstaviti realno podobo misijonov. Ne vem, ali mi je to uspelo. Res

pa je, da nisem imel namena olepšavati ali pretiravati, da bi izgledal bolj zanimiv.

Gotovo vas zanima, kako se imamo tukaj. Ostali rojaki so kar v dobri formi. Vsi skupaj pa pozorno spremljamo življenje na deželi, ki si je zadala važno nalogo: postaviti se hoče na lastne noge. Kaj takšnega uresničiti ne bo lahko. Najprej je treba za to navdušiti ljudi in jih prepričati o vrednosti njihovega napora. Zaenkrat je še premalo prave zavzetosti, tudi med tistimi, ki bi morali biti pobudniki te obnove. Večkrat se celo zgodi, da tisti na „stolčkih“ izkoriščajo svoj položaj zase. V vaških skupnostih pa primanjkuje možakarjev, ki bi znali navdušiti in voditi preproste ljudi. Vrh vsega je zadnje čase veliko pomanjkanje najnujnejših življenjskih potrebščin, kot so: sol, sladkor, petrolej; po drugi strani pa je vsepovsod veliko korupcije in prodaje „na črno“. Te stvari gotovo ne ustvarjajo ugodnega vzdušja med ljudmi, da bi vsi „zagrabili“ za delo.

Kakšno naj bo naše mesto v tej situaciji? Brez dvoma si ne smemo zapirati oči pred dejanskim stanjem. Obenem se moramo zavedati, da smo tujci. Naša naloga bo predvsem: vzpodbujati ljudi – posebno tiste, ki so na odgovornejših mestih, npr. v vaških skupnostih – k večji zavzetosti in poštenosti. Tudi to bo en način evangelizacije.

Za kristjane našega misijonskega področja je tudi važno letošnje leto. Vangaindrano, naš glavni center, je obhajal 75-letnico krščanstva. Glavni namen proslave je bil: prebuditi kristjane, da odslej naprej v večji meri vzamejo v svoje roke usodo svojih krščanskih skupnosti. Ob tej priložnosti je bilo tridnevno srečanje predsednikov župnij in drugih manjših krščanskih skupnosti skupaj s škofom in duhovniki v Vangaindrano. Pregledali so dejansko stanje in kaj bo treba še narediti. Poudarek je bil: bolj intenzivno družinsko življenje, molitev po družinah, večja skrb za domače duhovniške in redovniške poklice in vloga laikov v krščanskih skupnostih.

Še ena stvar nas teži: že lansko leto smo začeli uvajati v prakso sklepe škofije, da namreč vsaka posamezna postojanka sama skrbi in podpira svojega katehista. Pokazalo pa se je, da za kaj takšnega naši kristjani še niso bili pripravljeni, čeprav smo jim o tem veliko govorili. Naenkrat smo se znašli v „začaranem krogu“: kristjani niso prevzeli nase odgovornosti; katehisti pa, že prej ne preveč vneti za delo, so sedaj skoraj popolnoma popustili. Morali bomo najti kak drug način, kako organizirati pomoč katehistom. Naloga, ki nas še tudi čaka, je formiranje „upnijskih svetov. Vedno bolj in bolj ugotavljamo, da brez njih ne bo pravega napredka. Laiki so potrebni še posebej tukaj v misijonskih krajih, kjer je veliko pomanjkanje poklicev.

Ko vam naštevam naše probleme in načrte, jih priporočam v vaše molitve. Prav tako priporočam v molitev tudi vse nas, da bi zmogli izpolniti vsaj v majhni meri naše poslanstvo in biti luč ljudem, med katere smo poslani. V zavesti, da ste vi za nami in z nami, bomo lažje spremljali in nosili nevšečnosti, ki so del našega življenja.

V Ranomeni, 1. marca 1979.

MALGAŠKE OBİČAJE DOŽIVLJAM

Piše JANKO SLABE, Matanga, Madagaskar

Večkrat na poti v Vangaindrano spotoma koga naložim na motor, če le nisem že preveč obložen. Tako sem pred dvema letoma naložil nekoga iz vasice Nanová, ki leži na pol pota. Pozneje se je zgodilo, da sem še večkrat naletel prav na istega, ki je nesel prodan v Vangaindrano (20 km) svoje pridelke (poper, riž, kavo, klinčke). Enkrat je vse hitro prodal in se z menoj tudi vrnil. To mu je ugajalo: „Danes sem nesel očetov riž. Ker nisem utrujen, jutri lahko nesem še svojo kavo. Kako le naj se ti dovolj zahvalim? Tu imaš nekoliko leči (vrsta sadja) v znak moje hvaležnosti!“ Zgodilo se je, da sem čisto po naključju peljal tudi njegovega brata, ko se je vračal v šolo, ne da bi vedel, da sta sorodnika.

Pred kakšnimi tremi meseci sem Sandija (tako je prijatelju ime) spet peljal nazaj grede. „Sedaj sva pa že tolikokrat šla skupaj, da bi rad videl tvojo hišo,“ sem mu rekel. „Ker je samo mimogrede in očeta ni doma, te smem sprejeti v svojo hišo, sicer bi te moral najprej predstaviti očetu.“

V hiši sva se vsedla na gola tla in se po običaju ponovno pozdravila: „Že prej sem imel vtis, da ti lahko zaupam. Ampak sedaj, ko si pa ti, belec, duhovnik in tujec, prestopil prag moje hiše, Malgaša, navadnega kmeta, ti zaupam popolnoma. Ničesar več ne dvomim. Nisi več samo moj prijatelj, ampak brat. Oče mi je že večkrat rekel, da bi te rad videl; češ, le kdo je ta belec, da sta se tako pobratila in te smatra za enakovrednega sebi. Zato boš moral priti posebej, da te predstavim očetu in bratom. Samo sporoči mi prej, da bomo vsi doma!“

Pozneje sem ta obisk napravil. Oče je vse predstavil: „Jaz sem tvoj oče, to sta tvoja starejša brata, to je tvoja sestra in to sta tvoja mlajša brata. Ostali so njihovi otroci. To pa je žena, ki mi je vse te otroke dala. Zunaj si bel, v tebi pa se pretaka malgaška kri, sicer ne bi prišel v našo hišo. Tvoja velika zidana hiša, ki sem jo imel do sedaj za hišo tujca, je postala malgaška, enaka našim. Za tvoj prihod bi vse pripravili, pa ne vemo, česa ne ješ ali ne piješ, kaj vse ti je prepovedano. Riž in laoka (prikuha) ter kava pa so že pripravljeni. Kakor boš hotel, ali boš nesel domov in si po svoje pripravil ali pa se boš ravnal po naših običajih in jedel z nami. Na vsak način je namenjeno tebi.“

Moj oče je imel sedem sinov in smo še vsi tu v vasi. Zato, kogar tu srečaš, je vsak tvoj sorodnik. Danes so vsi šli na pogreb v sosednjo vas. Mi pa smo ostali tu, da sprejememo tebe.

Za nas so važni pogrebni običaji. Bližnji sorodniki umrlega poskrbijo za hrano gostov, ki pridejo na pogreb. Seveda gosti tudi prinesejo pomoč ali v denarju ali v rižu, in blago (kar so v Evropi venci – moja pripomba), v katerega zavijamo mrliča. Po številu kosov blaga se spozna cenjenost

umrlega in številnost njegovega sorodstva. Vsak da, kolikor more. Kakor pač kdo prinese, tako se mu potem tudi vrne, ko je v njegovi družini žalost.

Kakšni so pa vaši običaji?"

„Ko sem bil star eno leto, mi je umrl oče. Ostala je mama sama z nekoliko zemlje in osem otroci. Zato je vsak šel čimprej za zaslužkom, da smo se lahko preživljali. Bratje so še majhni šli za pastirje, sestre pa za varuhinje otrok. Ne čudite se, če vas ne podcenjujem, če mi ni težko priti k vam. Kot vidite, sem tudi sam doma s kmetov. Pred tremi leti mi je umrla tudi mama.

K vam sem prišel pričat, da smo ljudje vsi enaki, naj bo črni ali beli, učitelj ali duhovnik, delavec ali kmet. Noben položaj ali barva ne dela človeka bolj človeka. Če bi se pomišljal stopiti v vašo hišo, bi tako zatajil svoj poklic.

Ne znam se vam še dovolj zahvaliti za sprejem, ker nisem govornik kot vi. Vendar se mi zdi, da vam morda teh nekaj besed le priča o tem, kar je v moji notranjosti. Če pa pridete po opravkih v Matango, pa se gotovo oglasite pri meni.

Nobena hrana mi ni prepovedana, niti po narodnih običajih niti kot kristjanu.“ Potem sem še opisal pogrebne običaje v Sloveniji.

Na koncu so mi dali sadež kokosove palme, da sem ga posadil na misijonu. Sam pa sem jim ob naslednjem obisku nesel seme neke vrste detelje, ki oplemeniti zemljo in jo živina rada je. Pri njih je zaradi požiganja trava kot slama in zemlja nerodovitna. Dal sem jim tudi seme nekega grmičevja, katerega listi dobro pognojijo kakovce in varujejo zemljo. Sandi se je namreč naselil na čisto novo zemljo, še ne obdelano, pač pa vsako leto požgano. Število prebivalstva narašča, zato se vsi iz strnjenih vasi naseljujejo na še neobdelani zemlji v okolici, na „mi-kombo“.

Zvedel sem, da ima Sandijev oče v Matangi poročeno sestročno. Njo in njene otroke dobro poznam že od prej, ker so katoličani. Ponudil sem se, da se jim pridružim, če bodo šli kdaj v Nanova na pogreb ali obrezo. „To nas veseli“, mi je odgovoril Boto, najstarejši brat v družini. On vrši vlogo očeta, ki ni več živ. „Da bi le na vesele praznike hodili, kot je obreza. Zapomni si, da je več vredno slabo sorodstvo kot dober prijatelj. Sorodnik te v nobeni stiski ne zapusti popolnoma. Prijatelj pa je zvest samo v dobrem, v težavah pa pogosto nate pozabi!“

Ni še minil teden, ko so že imeli mrliča v Nanova. Umrli je Sandijev nečak. Odšla sva z Janezom-Pavlom, Boto-jevim mlajšim bratom. Ob prihodu so naju začudeno pogledali: Kaj takega pa še ne, da bi belec prišel na podeželski in poganski pogreb preprostega človeka. Sandi in njegov oče sta naju spravila v „rezervirano“ hišo. „Kar ti odgovarjaj na pozdrave“, sem naročil Janezu-Pavlu, „ker sem v teh stvareh še popolnoma zabiti. Posebej ob pogrebi se pa res ne morem spustiti v poskušanje z jezikom, ker je stvar resna.“

Na skupnem sestanku mladinskih organizacij vseh misijonskih postojank slovenskega področja na Madagaskarju; slikano pred misijonsko hišo v Vongaindranu, kjer je bil ta sestanek. Med mladino vidimo med stoječimi, od leve na desno, tudi naše rojake: Čisto zadaj je deloma vidna glava najbrže misijonarja Kranerja; bradati mož je župnik v Vongaindranu Peter Opeka; od srede naprej je viden v profilu Rado Sušnik, za redovnico stoji Rok Gajšek, bolj proti desni Janez Puhan.

Sorodstvo, naj bo krvno ali pobratenje, je Malgašem največji zaklad. Potrebno je obilje milosti svetega Duha, da bi človeško sorodstvo oplemenitili s sorodstvom božjih otrok!

Veliko stvari, ki jih misijonarji doživljamo, je „slučajnih“, vendar preveč očitno pod božjim vodstvom. Dostikrat z idealnimi načrti ne uspemo. Na drugi strani pa Bog preko nas doživlja uspehe, ki jih nismo najmanj pričakovali, še manj načrtovali. Tu človek res lahko doživlja prve krščanske čase. Tudi vi ne pozabite na to, kar so delali prvi kristjani: „Vsi so enodušno vztrajali v molitvi z ženami, z Marijo, Jezusovo materjo, in z njegovimi brati. Bili so stanovitni . . . v molitvah. In ko so odmolili . . . so bili napolnjeni s Svetim Duhom in srečno oznanjali božjo besedo“ (Apostolska dela). Brez vaše molitve je vse naše delo zastoj.

Prijatelji slovenskih misijonarjev! Ne prezrite prošnje tega malgaškega misijonarja in vseh drugih, ki prosijo za molitev, ker se čutijo brez moči, ako ni božje pomoči!

AZIJSKE MISIJONARJE SEM OBISKAL

L. L. C.M.

MATI TEREZIJA ME JE REŠILA

Nameravani zadnji dan med slovenskimi misijonarji v Indiji je napočil. Z br. Kešpretom sva po maši v Zavodu sv. Frančiška Ksaverija v Kalkuti pri zajtrku kramljala z br. Udovčem in tudi br. Vidmar je prišel. Potem sva v sobi urejala najino prtljago in ob 11 sva se s taksijem odpeljala na kalkutsko letališče, vsa v pričakovanju odleta v novo misijonsko deželo, Tajsko.

Pri pregledu potnih listov in letalskih listkov je bilo vse v redu, oddala sva vsak svoj kovček, ročno prtljago pa nesla seboj, ter bila zadovoljna, da je šlo vse gladko naprej. Pri tem sva pa oba popolnoma pozabila, da zapuščava Indijo in da morava torej še preko carinskega pregleda. Ko sva že mislila, da so nama pokazali pot na avion, sva se nenadoma znašla pred mrko gledajočimi cariniki: mala temnooka Indijka v sariju, na katerem so bile pripete na ramah značke njenega položaja, ob njej pa oboroženi uniformirani Indijec visoke rasti. Br. Kešpret je moral uradnici predložiti vse fotografske aparate in njih številke (pač zato, da ne bi ob povratku v Indijo imel radi njih carinskih težav), mene pa glede tega ni nič vpraševala, saj je videla, da se ne vrnem več v Indijo. Pač pa me je vprašala, koliko denarja nosim seboj. To vprašanje mi je bilo povsem nepričakovano (a bi ga moral predvidevati...!), pa me je zmedlo in pogrelo. Ko sem vstopil v Indijo, sem izjavil, da imam le 1.000 dolarjev, in so mi rekli, da za to vsoto ni potrebna nobena deklaracija. Imel sem seveda veliko več, a to ni bil moj denar in ga nisem mislil nikjer uporabljati, ampak samo oddati, in sem mislil, da ga ni treba javiti; pač nisem poznal smisla tega prijavljanja... Zdaj sem imel torej seboj še okrog 10.000 dolarjev, namenjenih misijonarjem še v drugih deželah in kot rezervni fond, pa sem jih imel shranjene radi varnosti v vrečici, obešeni pod srajco okrog vratu. V zadregi, ker pred carinsko uradnico prav za prav nisem povedal cele resnice, me je verjetno objela rdečica, kar je pa budno oko črnooke opazilo in imelo to za znak, da nekaj s tem potnikom ni v redu, pa poklicalo uniformiranega oboroženega moža, naj me pelje na pregled v drug prostor. Kako mi je tedaj postalo tesno pri srcu in bratu Kešpretu tudi! Zdaj bi morala že sedeti v letalu za odlet v Siam, a naju pošiljajo na preiskavo! V uradu mi je oboroženi carinik dejal, naj pokažem ves denar, ki ga imam seboj. Kaj sem hotel? Snel sem vrečico z vratu in mu jo oddal z vso dragoceno vsebino. Ko je videl, da je v njej veliko denarja, je vprašal, če imam za ta denar carinsko deklaracijo. Po br. Kešpretu, ki je bil zraven, sem povedal, da ne, ker sem bil pri vstopu v Indijo sam in nisem znal angleščine ter ne vedel, za kaj gre. A to je bilo usodno. Kajti indijska vlada se v takem primeru postavi na stališče, da je potnik prišel v deželo brez tega denarja in da ga je v Indiji dobil, pa ga zdaj natihoma hoče spraviti ven iz Indije, kar pa je radi velikega pomanjkanja

deviz strogo prepovedano in kaznivo. Če bi jaz tedaj ob vstopu tiste tisoče dolarjev za slovenske misijonarje lepo prijavil, ne bi bilo nobenega problema in bi jih mogel prav toliko odnesti iz Indije naprej. Škoda, da tega nisem storil! A po toči je bilo pač prepozno zvoniti...

Zdaj sem stal pred indijskimi carinskimi oblastmi prav za prav kot zločinec. Brat Kešpret je sicer hitel zagotavljati, da sem ves ta denar prinesel seboj in da sem ga imel še več, a sem ga pustil misijonarjem, ki sem jih v Indiji obiskal. A ni nič pomagalo. Sporočili so na čakajoče letalo, naj naju nič več ne čakajo, ampak naj nama vrnejo kovčke, kar se je tudi kmalu zgodilo. Dobri brat Kešpret, ki bi mogel potovati naprej, se mi je v nesreči pridružil kot moj spremljevalec na potovanju. In kaj naj bi tudi jaz sam ob popolnem neznanju jezika! Oddati sem moral potni list, letalske listke, ki sem jih imel že za vso pot naprej in za povratek domov, popotno beležnico z mojimi zapiski; obema so pretaknili vso prtljago, če bi morda še kaj našli... Začeli so naju že tam zasliševati in o vsem pisali zapisnik. Pri tem sem jim pokazal list „Katoliški misijoni“, ki sem ga imel seboj, moje ime v njih kot urednika lista, kazal slike o Indiji in indijskih misijonarjih, razlagal, da sem jih prišel obiskat in jim prinesel pomoč, da je ostali denar še za druge po Aziji, da nikakor ni moj... itd. V sosedni pisarni so ne le prešteli ves denar, ampak zapisali tudi vse številke bankovcev. Po končanem zasliševanju sem moral oboje podpisati, češ da je vse tako kot zapisano. To je trajalo do osme ure zvečer. Tedaj so mi rekli, da moram pač ostati na carini, dokler se stvar ne uredi, dočim je br. Kešpret prost in lahko gre, kamor hoče. Ko so me odvedli v mednadstropje, kjer je bilo več sob za dežurne uradnike letališčne carinarnice, so tudi mene v eno vtaknili; bila je brez oken, a kar lepa, brez ležišča, pa s tapeciranimi stoli. Gledal sem že, kako bi se ponoči razpotegnili po njih...

Brat Kešpret je tedaj pohitel v mesto, da bi poiskal zame kako pomoč. Hitel je v Zavod sv. Ksaverija, povedal bratu Udovču, kaj se mi je zgodilo, tekal v Zavodu od Poncija do Pilata, pa dobri gospodje jezuiti niso vedeli druge rešitve, kot da naj gre k generalnemu vikarju nadškofije, ki bi v imenu nadškofa-kardinala Picachija edini mogel kaj storiti za mojo rešitev. Škofijski sedež je čisto zraven Zavoda, se ga prav za prav drži. Tako je mogel br. Kešpret hitro pohiteti tja, tam na srečo takoj našel generalnega vikarja in kardinala samega, ki sta se takoj zvezla za primer. Generalni vikar, msgr. Alan de Lastic, (tedaj kakih 45 let star mož, pol Indijec pol Evropec, ki je zdaj tudi sam postal škof ene škofij velike Indije), je najprej poklical nadškofijskega advokata-Indijca in vsi skupaj so se podali na kako uro avto-vožnje oddaljeno letališče. Jaz sem med tem v tisti nizki sobici brez oken premišljal svojo nerodnost in svoj nelahki položaj. Že radi čakanja na brata Kešpreta v Iranu in potem v Madrasu sem porabil takorekoč brez potrebe 14 dni več kot sem imel predvideno. Zdaj se mi je pa še tu potovanje zastavilo... In kdo ve, kaj se zna iz tega še skuhati...

Med tem so prišli „reševalci“ in najprej govorili s carinskimi predstavniki radi moje zadeve. Br. Kešpret je bil že preje generalnemu vikarju in advokatu vse navedeno razložil. Ko so prišli do mene, so mi najprej postregli z večerjo, ki so jo iz nadškofije prinesli; br. Kešpret je že na škofiji

povečerjal, ko so čakali advokata. Potem so mi povedali, da me danes sicer še ne bodo mogli rešiti, pač pa da bo generalni vikar napisal uradno škofijsko garancijo zame in bom mogel iti z njim na škofijo, naslednji dan, v nedeljo, pa bomo šli še enkrat na letališče, kjer nam bodo povedali glede nadaljnih korakov. Dali so mi celo upanje, da se bo zadeva že naslednji dan rešila.

Generalni vikar nas je spravil v škofijski avto in odpeljal najprej domov advokata, potem pa še naju v nadškofijsko palačo. Tam naju je čakal škofijski tajnik in nama v gostinskem delu odkazal vsakemu svojo sobo. Ker je bilo že skoraj polnoči, sem se takoj spravil k počitku po tako težkem dnevu.

Naslednje jutro, v nedeljo, sem najprej maševal v Zavodu sv. Ksaverija. Brat Udovč je prihitel, da mi izrazi „sožalje“, obenem pa bil vesel, da sva se še enkrat srečala, ko je včeraj mislil, da sva se za vedno poslovila. Ob 10 nas generalni vikar spet odpelje na letališče, se pravi, advokata, br. Kešpreta in mene, a tam nam povedo, da moramo na glavno carinarnico v mesto, kajti proces, ki se je enkrat začel, mora iti svojo pot naprej. In smo šli. Carinarnica je velika večnadstropna stavba, v kateri je kar mrgolelo uradnikov in ljudi, ki so imeli tam kaj opraviti. Peljali so nas v kar čedno pisarno, kjer so že dežurali trije uradniki. A mi smo morali čakati kako uro, da je prišel oni, ki bi imel vzeti v roke našo stvar. Res je prišel, preprosto oblečen Indijec, a inteligenčen, kar sem opazil, ko je najprej mene na dolgo in široko zasliševal, potem pa še br. Kešpreta, čeprav on ni bil priprt. Pri zasliševanju mene je br. Kešpret kajpada točno tolmačil. Generalni vikar in advokat sta kmalu po prihodu na carinarnico odšla, a monsenjor se je že ob koncu zasliševanja okrog ene ure vrnil in nama iz bližnje restavracije naročil kosilo, ki je bilo tipično kitajsko (dasi smo bili v Indiji), pa sem ga kar lahko pospravil, istotako tudi br. Kešpret. Uradnik je generalnemu vikarju povedal, da smo za tisti dan opravili in da lahko gremo ter se vrnemo naslednji dan. Moj up, da bom kar takoj rešen in da bova mogla kmalu odpotovati naprej, je splaval po vodi. Br. Kešpret mi je celo vedel povedati, da se utegne proces zavleči, da mi celo morejo zaseči ves denar, ki sem ga imel za misijonarje, in da me lahko kaznujejo z več meseci zapora... Generalni vikar je spet moral podpisati garancijo zame in naju odpeljal nazaj na škofijo, kjer sem utrujen in kar malo obupan legel k popoldanskemu počitku, saj sem ponoči malo in slabo spal.

Zvečer sva bila z br. Kešpretom pri večerji za isto mizo s kardinalom, generalnim vikarjem in ostalimi gospodi s škofije. Kardinal Picachy, kalcutski nadškof, ki naju je dva večera preje nagovoril pred vrati jezuitskega zavoda, je Indijec, jezuit, izredno visoke postave, pa mirnega nastopa in govorjenja, v razgovoru zelo duhovit in ljubezniv. Z njim sem mogel govoriti po italijansko, kolikor sem pač znal. Pripovedoval je med drugim, da tista temna carinska uradnica tudi njega vsakokrat, ko potuje iz Indije, vpraša, koliko denarja ima seboj, sploh da je zelo tečna.

Naslednje jutro, v ponedeljek, sem se vračal od maševanja v Zavodu in se ravno vzpenjal po stopnicah v prvo nadstropje škofijske palače, pa zagledam spodaj pred stopnicami dve redovnici v značilnih sarijih, kakor

S tema dvema sestrama m. Terizije smo se nekaj ur vozili skupaj v Goi, kamor sta šli ogledat kraj za novi dispanzer tik ob morski obali. Na sliki sta v razgovoru z indijskim salezijancem, ki nas je vozil, in z br. Kešpretom. — Spodaj, ko vstopata v svojo hišo v Panjimu pri Goi. Naslov pove: Pomoč potrebnim.

sta jih nosili tisti dve, ki smo bili z njimi v Goi pri morju. Takoj sem si ugotovil, da sta to dve redovnici znamenite matere Terezije. Ko sem malo bolj pogledal in sta sestri že stopali po stopnicah, sem ugotovil, da je ena od njiju sama mati Terezija; poznal sem jo po fotografijah, ki sem jih že več objavil tudi v KM. Tedaj mi je padla v glavo skušnjava, da bi se materi Tereziji predstavil, ji zaupal svojo težavo in jo poprosil, da mi pomaga, če kaj more. Pa sem v misli, da že preveč ljudi nadlegujem, skušnjava premagal in se hitro umaknil njima izpred oči v svojo sobo.

Generalni vikar naju je spet peljal na glavno carinarnico; po poti smo vzeli na voz tudi advokata. Tam so nas napotili k enemu najvišjih uradnikov v neki drugi pisarni. Dolgo se je razgovarjal z vsemi tremi, ki so obvladali angleščino, jaz sem pa tam sredi med njimi čepel kot božji volek in z obrazov in ob kakem tolmačenju lovil ne preveč ugodne vesti o razvoju zadeve. V razgovoru je visoki uradnik br. Kešpretu, ko mu je ta povedal, da je salezijanec, izjavil, da ima tudi on, čeprav hindujec, enega od sinov v šoli pri salezijancih. Tudi sicer je bil mož videti zavzet za kako rešitev, ki se mu pa ni zdela lahka. Po daljšem govorjenju sem in tja je pa prišel na dan z idejo, naj prinesemo od matere Terezije kako pismo meni v zagovor, pa se bo morda našla kaka rešitev, kajti ona da ima pri vseh oblasteh velik ugled in močan vpliv. Kajpada smo vsi z veseljem zgrabili za to rešilno desko, se poslovili in hiteli vsak v svoj konec, potem ko smo se dogovorili, da se popoldne podamo k m. Tereziji in jo prosimo za posredovanje.

Generalni vikar naju je kajpada peljal na škofijo, in ko stopimo na verando, nam stopi nasproti misijonar Cukale. Slišal je o moji nesreči, pa je takoj pohitel v mesto, da bi poskušal kaj pomagati, kajti zavedal se je kar brž resnosti položaja. Prišel je na misel, da mi najbolj more pomagati m. Terezija. Ker je z njo v najboljših odnošajih, je takoj stopil k njej, jo reš dobil dona, ji vse razložil, pa jo poprosil, da skuša kaj pomagati. Dobra žena je takoj pristala, kakor da bi se samo po sebi zdelo umevno, iti zame po kostanj v žerjavico... Rekla je, naj vsi skupaj pridemo ob 15 k njej v generalno hišo, tja, kjer smo jo pred dnevi s Cukalom iskali, a ne našli. Nekaj izrednega: Zjutraj sem naletel nanjo na škofiji in prišel na misel, da jo poprosim za pomoč, dopoldne nam sam višji carinski uradnik svetuje kot rešilno desko njeno posredovanje, ko pridemo domov, nam misijonar Cukale pove, da nas že čaka... Iz srca sem zahvalil božjo roko in veliko upanje je vstalo v meni, da se bo vse lepo končalo...

Po kosilu nam je generalni vikar najel avto, v katerega smo se spravili on sam, o. Cukale, br. Kešpret, advokat, ki je med tem prišel, in jaz. Odhiteli smo k materi Tereziji. V zelo preprosti čakalnici generalne hiše njene družbe, v kateri je tudi novicijat za več sto novink, smo kar hitro dočakali to znamenito, a tako preprosto ženo, ki nas je ljubeznivo sprejela. Ker ji je o. Cukale že preje objasnili moj položaj, ji ni bilo treba šele razlagati. V srbohrvaščini, ki jo ona popolnoma obvlada, saj je prišla v Indijo iz Jugoslavije, sem jo tudi jaz lepo prosil, da mi skuša pomagati. Ponovili smo ji, kaj je nasvetoval carinski uradnik, da bi namreč ona napisala kako pismo, v katerem bi oblastem priporočila mojo oprostitev. A

ona je bila takoj odločno proti temu, da bi kaj pisala, rekoč, da gre sama osebno z nami na carino. če treba, tudi do najvišjega. Dobesedno se je izrazila: „Preveč spoštujem vsakega duhovnika, da ne bi storila zanj vse, kar mi je mogoče.“ Advokat je vztrajal, naj bi najprej sami poskusili le z njenim pismom v rokah in šele potem, če pismo ne bi bilo dovolj, bi jo prosili za osebno posredovanje. A mati Terezija tega ni sprejela. Zaznal sem ob tem tri njene vrline: živo vero v duhovništvo, takojšnjo pripravljenost za hitro pomoč in silno odločnost. Advokat je moral popustiti, čeprav je videl, da je s tem njegova vloga pri tej stvari zaključena, kar mu ni bilo ravno povšeči. Mi pa vsi zadovoljni in veseli, posebno jaz, ki sem videl njeno odločno voljo, rešiti me iz zadrege, in njeno vero v uspeh posredovanja. Poklicala je svojo tajnico, zanju in zame smo poiskali na cesti taksi ter se vanj spravili, dočim so ostali šli pred nami v avtomobilu generalnega vikarja, vsi pa z istim ciljem: na glavno carinarnico.

Med vožnjo sem jaz sedel ob m. Tereziji, tajnica pa pri šoferju. Oni dve sta najprej polglasno molili rožni venec, nato sva pa z m. Terezijo kramljala v srbsčini. Pripovedovala mi je, da ima na carini vedno kaj opraviti, ko prejema z vsega sveta razne pošiljke, pa da redno dela vse legalno; tudi meni je priporočila, naj v bodoče raje vedno kar takoj povem vso resnico napram katerikoli oblasti. Potem sem jo spraševal o njihovem delu in duhu. Povdarjala mi je pred vsem, da skušajo gledati na vsakega človeka nadnaravno in v njem Kristusovega brata, pa da je vse njihovo delo spremljano z molitvijo. Iz vsega njenega govorjenja sem čutil silno globoko vero in ljubezen do Boga in do človeka, posebno do najrevnejšega. Skratka, doživljal sem svetnico. Kadar človek bere življenjepis kakega svetnika, na primer sv. Vincencija Pavelskega, se mu zdi vse, ker bere, tako svetnikove kreposti kot njegova izredna dela, le kot lepa literatura, ne pa kot nekaj, kar je bilo v resnici. Ob materi Tereziji sem kot veliko realnost doživljal tako njene vrline kot njeno velikopotezno delovanje.

Ko smo prišli na carinarnico, sem pa doživel še nekaj drugega. Kakšen ugled uživa ta žena med Indijci, bodisi preprostimi bodisi med najvišjimi krogi. Domala vsi ljudje so jo poznali in jo spoštljivo pozdravljali, uradniki so se ji klanjali in ji odpirali vrata, generalni vikar je bil ob njej prav tako malo pomembna osebnost kot vsi drugi. Ko smo kje čakali, so prihajali k njej in ji prinašali papirje, da je nanje napisala kako misel in jo podpisala, in te misli so se vedno nanašale na Boga in zaupanje vanj. Ob materi Tereziji sem se tako tudi jaz počutil skoraj pomembnega, med tem, ko sem bil v očeh uradnikov še včeraj skoraj kot zločinec... Tako uradnik, ki nas je zaslíševal v nedeljo, kot oni včrjši od prejšnjega dne sta prihitela in nas peljala k poddirektorju vse carinske oblasti. Mati Terezija je v razgovoru izjavila, da garantira zame in da bom jaz po povratku v Argentino poslal od nadrejenih potrdilo, da sem imel ves zaseženi denar že seboj iz Argentine, kar da bo potrdil papeški nuncij v Buenos Airesu; če tega ne storim, je ona pripravljena položiti tam na carini ves tisti denar, ki bi ga meni zdaj vrnili in me pustili naprej, kar zdaj ona prosi zame; naj mi takoj vrnejo vse dokumente, vozne listke in ves denar, da grem hitro naprej k ostalim misijonarjem po Aziji.

Po vsem tem je vedno prijazni poddirektor izjavil, da so pripravljeni tako storiti, a da bo to mogoče izvesti šele naslednji dan. Kako se mi je odvalil kamen od srca, ko sem to zvedel! Mati Terezija in vsi smo se zahvalili oblastniku, jaz pa posebno vroče materi Tereziji in generalnemu vikarju, ki se je tudi tako zavzemal za mojo rešitev. Odpeljali smo mater Terezijo in njeno spremljevalko domov in se tudi mi vrnili na škofijo. Tam je bilo kar kmalu treba k večerji. Za mizo sta bila to pot poleg kardinala in generalnega vikarja še dva ordinarija, nadškof iz Cuttaca, domačin, ki je bil preje generalni vikar kalkutske nadškofije, mogočen po postavi in sila zabaven, veder po značaju, pa škof neke škofije severno od Kalkute, zelo preprost in skromen človek, tudi Indijec. Ker sta tudi ta dva škofa deloma študirala v Italiji, sta znala jezik te dežele in tako tudi jaz nisem bil prikrajšan za kak razgovorček, čeprav se je sicer omizje razgovarjalo v angleščini. Še precej časa po večerji so ostali na verandi pri razgovoru, a jaz sem se umaknil k počitku, ves poln vtisov preživetega dne in v veselem pričakovanju jutrišnje dokončne ureditve neprijetne zadeve. Saj dokler nisem imel v rokah vsega, kar so mi vzeli, moje pomirjenje še ni bilo popolno. Brat Kešpret je bil tudi zelo zadovoljen, posebno radi tega, ker je tako lepo doživel mater Terezijo. Če te moje nesreče ne bi bilo, bi matere Terezije še videla ne, tako sva pa bila deležna njene velike ljubezni in močno doživela njeno veliko veljavo pri indijskih oblasteh in pri ljudstvu. „Vsaka slaba stvar ima tudi svoje dobre plati“, je zaključil kar žarečega obraza.

V torek zjutraj sem v Zavodu sv. Ksaverija, sam, brez br. Kešpreta maševal, kajti on je porabil preliko, da je rešil neko svojo osebno zadevo: pozabil je bil nanreč v Asansolu, ko sva bila na obisku pri s. Magdaleni Kajnč, svojo fotografsko pripravo za osvetljevanje. Zato je navsezgodaj odpotoval tja, da bi se še njemu razrešila ta nesreča. Jaz sem se dopoldne do 11. ure zadržal doma in ta čas me je obiskal misijonar o. štefan Polgar, jezuit, ki tudi deluje v Bengalskem misijonu. Po rodu je Madžar, a je pripadal jugoslovanski provinci jezuitov ter šel z ostalimi v Indijo že pred desetletji. Govori kajpada hrvaško, zato sva mogla lepo kramljati. Njegov delokrog je zdaj Morapaj, kjer je leta preje dolgo deloval zlasti naš o. Alojzij Demšar, še več časa pa s. Magdalena Kajnč, ki so jo tam ljudje imenovali „čudodelna zdravnica“. Ta misijon je zdaj zelo razvit, saj ima kar 17 kapel po bolj ali manj oddaljenih vaseh področja. Misijonar Polgar je še silno svež in tudi videti zelo misijonsko podjeten, pa ljubezniv in zgovoren. Poprosil me je, da mu bi v bodoče pošiljal naše „Katoliške misijone“, kar sem mu kajpada rad obljubil.

Ob 11 sva šla z generalnim vikarjem najprej po m. Terezijo, kajti ona je hotela biti ves čas zraven, dokler se moja zadeva povsem ne razreši. Spet jo je spremljala njena tajnica. Na carini sta bila najprej povabljeni k ravnatelju sama mati Terezija in generalni vikar, jaz sem pa čakal v lepi zborovalni dvoranici. Ko se vrneta, mi povesta, da je zdaj dokončno vse urejeno. Mati Terezija mi je položila na srce, da bom gotovo vsaj v teku treh mesecev iz Buenos Airesa poslal njej oziroma generalnemu vikarju tisto izjavo o denarju za misijonarje, sicer bo njen položaj zelo neroden, ker je zame zastavila ves svoj ugled.* Že tedaj so mi tam na

Slovenska gosta v kalkutski nadškofijski palači, br. Kešpret in obiskovalec, ob kardinalu Picachi-ju in generalnem vikarju Alanu.

carini vrnili moje letalske listke za nadaljnje potovanje, potni list in beležnico. Po denar smo pa morali na letališče. Zato smo šli najprej na škofijo v spremstvu carinskega oficirja kosit, pustivši m. Terezijo in njeno

*Prva moja skrb po povratku iz Azije je bila res ta. Izjavo, da sem iz Argentine nesel denar za misijonarje, je podal superior Baragovega misijonišča, potrdil krajevni škof Desiderij Collino, overovalo, kot smo včasih rekli, jo je najprej argentinsko ministrstvo za zunanje in kultne zadeve, potem pa še indijsko poslaništvo, kar vse sem poslal v Kalkuto in prejel od generalnega vikarja potrdilo, da je bilo oddano na glavno ccrino.

spremljevalko v njihovi hiši. Ko smo z oficirjem na škofiji pokosili (sami zase, kajti za skupni obed smo prišli prepozno), smo se takoj spet odpravili najprej iskat m. Terezijo, nato smo se pa ona, oficir in jaz odpeljali na letališče, dočim je šel uslužni generalni vikar poizvedovat v mesto glede najinega poleta v Tajsko. Na letališču se je spet vse klanjalo m. Tereziji in šlo vse kot namazano. V pisarni so mi vrnili ves denar, le glede 800 rupij, ki jih nihče ne sme toliko odnesti iz Indije, je m. Terezija rekla, da jih jaz poklonim njej, čemur sem kajpada z največjim veseljem pritrdil. Spet sem bil prost, spet sem imel vse potrebno za nadaljevanje potovanja v rokah, spet sem bil dobre volje. Poleg tega sem bil obogaten z važno, čeprav precej bridko izkušnjo ne le glede nadaljnjega potovanja, ampak glede mojega ravnanja sploh v smislu finega opomna m. Terezije.

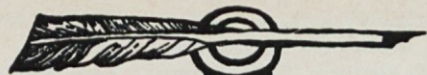
Misijonarka mi je na vožnji nazaj v mesto izročila vseh tistih 800 rupij in mi naročila, naj jih oddam generalnemu vikarju v krčje stroškov za prevoze in razne druge izdatke ter najino vzdrževanje na škofiji. Zase torej ni hotela ničesar vzeti. (Kasneje sem ji iz Buenos Airesa poslal za njene uboge nekaj sto dolarjev kot mali izraz zahvale za njeno veliko pomoč.) V mestu smo videvali po cestah mnogo praznično oblečenega ženstva, kajti ta dan je bil hindujski praznik žena: vse so hodile v templje molit k bogovom za svoje može, tako mi je razlagala m. Terezija. Tudi sem zvedel od nje še več podrobnosti o njeni družbi. Samo v Indiji so tedaj skrbеле za 46.000 gobavcev, postojank je pa imela tedaj družba 90. Vse se vzdržuje v zaupanju v božjo Previdnost.

Pri večerji, ki je prišel k njej tudi br. Kešpret po vrnitvi iz Asansola, kjer je k sreči našel svoj osvetljevalni aparat, je ob popolni rešitvi moje zadeve vladalo iskreno veselje. Kardinal Picachi je naročil natočiti v kozarce izredno dobrega vina (ki je v Indiji redkost) in je napil v proslavo uspešne intervencije m. Terezije in generalnega vikarja.

Drugo jutro, bila je že sreda, sta po moji maši prišla na škofijo tudi brata Udovč in Vidmar, izražajoč svoje veselje nad mojo rešitvijo. Brat Kešpret je prosil kardinala in generalnega vikarja, da sta se z nami filmala in slikala v spomin na njuno izredno naklonjenost in pomoč. Nato smo se peljali k materi Tereziji br. Udovč, br. Kešpret in jaz, da se ji zahvalimo in se z njo slikamo in filmamo (Glej naslovno stran te številke!) M. Terezija mi je dala seboj za apostolskega nuncija v Buenos Airesu paket za njene sestre, da jim ga izročim, ko se v kratkem naselijo tudi v Argentini. To je bila od moje strani pač najmanjša protiusluga za njeno neprecenljivo uslugo meni.

Ko se vrnemo domov, v Zavod sv. Ksaverija, tam najdemo še o. Cukala, ki je bil tudi silno vesel, da se je njegov prijatelj tako lepo izlizal iz zadrege s pomočjo plemenitih duš. Privlekel je iz torbe, ki jo vedno nosi seboj, veliko slovensko salamo in suhih hrušk; prav dan prej mu je vse to poslala iz domovine njegova sestra. Tako smo še z domačo poslastico proslavili naše skupno veselje ob rešenju obiskovalca v daljni Indiji, pa v dokončno slovo od naju, ki sva naslednji dan že imela odleteti proti Tajski.

(Sledi.)

naši misijonarji pišejo

HONGKONG

Iz mesta Hongkonga imamo štiri pisma, in sicer od salezijanca STANKA PAVLINA, ki je sedaj podravnatelj velike Tang King Po srednje šole, ki jo imajo poleg mnogih drugih salezijanci v tej angleški koloniji.

Kar po časovnem redu navajamo vesti iz posameznih njegovih pisem:

24. februarja 1979.

„Dva naša brata salezijanca, moja bivša gojenca v Kunmingu na Kitajskem, sta šla tja na obisk k svojim domačim. To je bilo med praznovanjem kitajskega novega leta. Sedaj sta se vrnila in pripovedujeta, da naša šola v Kunmingu, v kateri je bil g. Majcen ravnatelj, jaz pa sodelavec, še kot klerik, še obstoji in jo uporabljajo kot šolo, da pa je vsa umazana in zanemarjena. Ne imenuje se več kot prej „šang čí šue šian — šola spoznanja“, ampak kar s številko 15 jo ločijo od drugih, kajti sedaj se na Kitajskem vse šole ločijo le po številkah. Pravita, da je tamkajšnja bližnja katedrala vsa razbita in da v njej žive ljudje...

Pravila sta tudi, da so nekateri ljudje še povpraševali po naju, po Majcenu in po meni, kje sva, kako se imava in kaj delava. Zanimivo, kajne! Pravita, da je zdaj na Kitajskem vse malo bolj svobodno, kar zaedem govorenje in pisanje, tudi ne sprašujejo več kot nekdanj, sploh niso tako „sitni“ kot prejšnja leta. Dalje:

popravljajo in urejajo vse tiste lepe kraje in pagode ter vrtove, kot turistično zanimivost, kajti žele pospeševati turizem.

Naša brata sta potovala tako: Z vlakom sta šla iz Hongkonga do Kantona, nato pa z letalom (dveurni polet) do Kunminga. No, vrnila sta se pa ravno še zadnji čas, kajti časopisi so že prinesli vest, da je zdaj meja zaprta za turiste radi vojne z Vietnamom in je Yunnan proglašen za vojaško ozemlje.“

5. junija 1979.

„Gospoda Majcena ste gotovo srečali v Evropi, ko ste bili tam (žal, do tega ni prišlo, op. ur.) in Vam je gotovo povedal vse, kar je novega na Formozi, v Hongkongu in drugod. Gospod misijonar je bil na svojem potovanju proti Sloveniji tudi tu pri meni v Hongkongu in sem mu pomagal v vsem, kar je potreboval in za kar se je zanimal. Tudi bivši njegovi gojenci iz Kunminga so ga povabili na kosilo in smo se skupaj fotografirali. Slike sem za njim poslal v Evropo. Zdi se mi, da se bo g. Majcen vrnil septembra spet na Formozo, kajti izgleda, da želi kar spet nazaj tja. Je pa tudi določen od predstojnikov za sodelovanje pri vodstvu tistega deškega naselja, ki ga bo nam salezijancem prepustil ustanovitelj Maryknollec. Ob strani mlajšega kitajskega salezijanca, ki bo ravnatelj, bi bil dragocen svetovalec in duhovni vodja.

Kar mene zadeva, delujem po svojih močeh na kulturnem in nekulturnem področju, ker sem tudi ekonom zavoda. Na praznik Pomočnice krstjanov bomo krstili šest gojencev, ki so vsi abiturienti tega zavoda od prve gimnazije do mature. Preden zapustijo zavod, žele prejeti sv. krst. Bil je še en kandidat, pa je povedal odkritosrečno, da še ne želi biti krščen, češ da še ni dosti pripravljen. Kaj privede te mladeniče do odločitve za krščanstvo? Vsak ima svojo zgodbino. Mi jih pač pripravljamo s poukom in jih navdušujemo, a Bog jim da milost, da se odločijo.“

19. junija 1979.

„Tu v Hongkongu čutimo sedaj begunski problem. Prišlo jih je v zadnjem času iz Vietnama in sosednjih dežel kar 52.000 in še vedno prilajajo. Tudi iz Velike Kitajske prihajajo kar v stotinah.

Naše misijonsko delo se mirno nadaljuje. Krstili smo tiste katehume, naše abituriente; od nas bodo šli ali na univerzo tu v Hongkongu ali pa celo v druge države na višje študije.

Naši sobratje s Kitajske nam sedaj pišejo bolj pogumno: žele si devocionalij, katekizmov, molitvenikov in podobnega. Šolsko leto nam gre proti koncu. Med počitnicami to pot ne bom šel nikamor na oddih, kajti imeli bomo zidarje v zavodu in bom moral biti stalno zraven.

Če Bog da, grem prihodnje leto v Evropo na oddih. G. Majcen mi iz Evrope pogosto piše. Pravi pa, da ni tako gotov, bo li šel nazaj na Formozo ali bo kar tam ostal. Kajpada, vse zavisi od njegovega zdravja, ki je zelo krhko.“

29. junija 1979.

„Prav lepo se Vam zahvalim za denar, ki ste mi ga poslali, kajpada tudi vsem, ki so darovali v vaš sklad.

Tudi za knjige „Glejte, že sonce zahaja“ in za „Trenutki molka“ se Vam posebno lepo zahvaljujem. Prva knjiga mi dopoveduje, da bom tudi v starosti mogel kaj koristiti, druga pa je zelo pripravna za kratke vsakdanje meditacije.

Koncem junija se v naši šoli vse konča, tudi izpiti gojencev. O g. Majcenu čujem, da ima veliko misijonskih srečanj po Koroškem; morda bo moral prevzeti tudi vodstvo duhovnih vaj naših sobratov po Sloveniji, kar ga bo pač utrudilo.

Naši predstojniki tu v Hongkongu imajo stalne konference; kadar se jih moram tudi jaz udeležiti, komaj čakam, da se spet lahko vrnem v zavod. Na teh sestankih govorimo kajpada vedno v kitajščini, kajti naši mladi angleščine ne upoštevajo, še manj seveda italijanščino.“

INDIJA

Iz te velike dežele imamo pisma od sedmih slovenskih misijonarjev. Naj jih tu navajamo, kakor jih je naš misijonski obiskovalec pred poldrugim letom doživljal.

Druga misijonarka, ki jo je obiskal v Indiji, je bila MARIJA SREŠ v državi Gujarat, na severozapadu Indije. Ta misijonarka nam piše še v sredi februarja tega leta. Iz njene pisma je zanimivo za vse sledenče:

„Pismo ‘Katoliških misijonov’ me je čakalo tu v Gujaratu, ko sem se vrnila iz mesečnih duhovnih vaj, ki sem jih opravila na jugu Gujarata. Te duhovne vaje so bile res vir duhovnega bogastva za mojo dušo, pred vsem glede mojega razmerja s samo seboj, Bogom in ljudmi. Še bolj sem zaljubljena v Boga, ki me je semkaj privedel, imam še več veselja za delo in vesela sem, da sem to, kar sem.“

Danes sem se mislila vrniti v mojo vas Ghorwado, a je dež — izreden v tej dobi — razmočil poti in je težko hoditi po blatu in prečkati reke in potoke, ki jih je kar devet na potu do tja. Tudi naša provincijalka je želela potovati z menoj in Katarino, novinko, da bi tamkaj poskusila ta način življenja in apostolata, ki ga midva doživljava. Pa smo morale pot preložiti.

Na potu z juga sem se ustavila v Ahmedabadu. Misijonarji jezuiti se še spominjajo obiskovalca in ga po meni lepo pozdravljajo. Srečala sem tudi škofa, ki je bil zelo zaskrbljen glede mojega dovoljenja ostati tukaj. Svetoval mi je, naj grem tu na najbližji policijski urad in povprašam. Šla sem — in dovoljenje me je že čakalo. Hvala Bogu!“

Od s. Sreš sva šla z br. Kešpretom proti jugu v Bombay, kjer deluje S. KONRADINA RESNIK. Ta nam od tam v začetku februarja tudi piše in se, enako kot s. Sreš, zahvaljuje za prejeto pomoč in tole pove:

„Za božič je bilo tu zelo vroče. Napravili smo krasne jaslje in obdarili nad 350 okoliških revnih otrok. Še pred božičem sem pa doživela slovenski obisk: prišla je neka gospa z možem; rekla je, da obiskuje slovenske misijonarje in da ji je to priporočil glavni urednik Družine. Prosila je tudi za fotografije, ki jih pa tedaj nisem imela pri roki in sem jih kasneje poslala na Družino. Rekla je, da se bo spet oglasila ali pa pisala, a doslej se to še ni zgodilo. Zanimivo...“

Južno od Bombaya leži država Goa, v kateri deluje salezijanski brat LUDVIK ZABRET, ki vodi v gospodarskem pogledu veliko farmo. Iz njegovega kratkega pisma iz začetka marca podajamo tole:

„Sodišče je potrdilo, da hindujci nimajo pravice graditi brez našega dovoljenja na našem zemljišču poganškega templja, kar so hoteli. Sedaj so se pritožili na višje sodišče. To akcijo vodi član tukajšnjega republiškega parlamenta in je zato krepko podprta. Marija, ki smo ji postavili kip na vrhu našega griča, nas bo varovala in podpirala.

V prostem času imamo ob nedeljah za naše ljudi zvečer razne prireditve o Jezusovem trpljenju, ki se jih udeležuje veliko prebivalstva okoliških naselij. Tako se širi poznanje Jezusovega trpljenja med pogani.“

Na drugi strani Indije leži Madras, v katerem deluje obiskovalec spremljevalec in filmar, BR. IVAN KEŠPRET SDB, ki nam konec aprila piše tele zanimivosti:

„To pot se oglašam iz Kotagirija, kraja čajnih nasadov. Čajno grmičevje sega pod okno moje sobe. Vendar ne čutim prijetnega čajnega vonja, ki ga lističi zadobe šele potem, ko so fermentirani in posušeni v tovarni. Ko grem kam na sprehod, se pa večkrat poslužim te dišeče tekočine.

Tu bom ostal 10 dni, da se malo oddahnem od dušeče madraške vročine. Srebro je zlezlo nad značko 40 stopinj Celzija. Zaradi stalnega poptenja me je napadla srbečica, da je bilo že kar neprijetno. Ta bo tukaj na hladnem hitro izginila.

Včeraj sem bil prijetno presenečen ob obisku misijonarja Cukala. Že mesec dni se je zadrževal tu v bližini, a jaz tega nisem vedel. Že poprej je povpraševal po meni, a tedaj sem bil še v Madrasu. Ko sem mu obisk vrnil, nama je jezuitski brat, ki je čuvaj njihovega počitniškega doma, kljub strogi prohibiciji v tej indijski državi, postregel s kozarčkom vina, da sva malo proslavila najino sreča-

nje. O. Cukale je bil po prestani operaciji precej slab in suh, zdaj pa že spet dobro izgleda.

Z o. Cukalom sva bila tudi na pogrebu 86 let stare misijonarke iz družine Frančiškanskih Marijinih misijonark, italijanskega porekla. Imela je 66 let po zaobljubah. Še krsto sem pomagal nositi. Gotovo me bo poplačala s tem, da bom imel več duhovnosti v mišljenju in življenju.

Velikonočne praznike smo lepo praznovali. Dežja ni bilo, kakor za božič, zato so bili obredi na prostem. Prosil sem nekoga od naših, naj posname nekaj fotografij, da Ti jih pošljem, a niso dobro uspele. Ob priložnosti bom sam nekaj pritisnil, da boš videl obraze mojih pevcev in pevk.

Pa hvala za dar Tebi in posebno dobrotnikom! Z zanimanjem čakam nadaljevanje popisa Tvojega oziroma najinega potovanja.“

O. JOŽE CUKALE D. J., ki živi severno od Madrasa v Bengaliji blizu Kalkute, nam je pisal eno pismo za konec februarja, drugo pa v začetku julia tega leta.

Prvo pismo poroča tudi tole:

„Včeraj, na pustni torek, je pri meni deževalo, ne izpod neba, pač pa iz čekov. Kar trije so prišli: eden iz Clevelanda, eden iz Toronta in eden iz Buenos Airesa... Moram obrniti Prešernove besede: Oj predpust, ti čas presneti, da bi le še prišel v drugo...! Darovi so za božjo stvar, zato bo pa tudi Bog povrnil!

Pomoč mi zelo prav pride: Treba bo zgraditi nov most čez tisti kanal tam pred sestrsko šolo, ki ti, je še v spominu. Stari most je na slabšem kot jaz, ves zgaran in škriplje pod drobnimi nožicami naših otrok. S sestrami smo se odločili za nov most, ki bo iz cementa, pa mirna Bosna...

Danes smo imeli lepo slovesnost

v našem svetišču. Šestnajst bolnikov, ki sami ne morejo nikamor, so prinesli naši fantje na ramenih, na nosilih, ali pa jih pripeljali z rikšo. Bilo je kar svetopisemsko, ko smo naš škof, sobrat in jaz stopali prednje s pepelom, polagali nanje roke in molili za moč in za zdravje, za odpuščanje in osvobojenje hudih duhov. Mnogi so imeli solze v očeh. Spoved je najboljša lekarna in klinika za zdravje telesa, to jim večkrat pripovedujem...“

Drugo pismo je misijonar pisal na praznik sv. Tomaža, apostola Indije in nam tole pove:

„V četrtek bom na kosilu pri družini Sisir Bosa, kamor sem tudi Vaju s Kešpretom peljal, ko sta me obiskala. Spominjali se bomo Vaju. Pri Kešpretu sem bil dva dni, ko sem se boril tam v Kotagiri, da bi dobil vozno karto za moj povratek na misijon. Ker je bila navadna proga pretrgana zaradi povodnji, so nas iz Madrasa peljali proti Kalkuti 'po tolminski bližnjici' preko Heyderabada, to bi se reklo, kakor da bi človeka na poti v Split zapeljali iz Ljubljane preko Beograda. Vidiš, kaj napravijo povodnji na tem kontinentu.

Prosiš me za kak sestavek o problemih evangelizacije mojega okolja... Tu si me zadel v živo. A pisal bom, čeprav utegnem bralce in dobrotnike pustiti s pomislekom na ustih: Ali se še plača...? Naši katoličani pijejo alkohol tako kot hindujci in malo bolj kot muslimani. Pri vseh so samomori pogosti in tudi med našimi niso redki. O starih kristjanih se je pisalo: Glejte, kako se ljubijo med seboj..., danes pa mi v pogovoru nekateri nekristjani odgovarjajo po ovinkih: Ali so oni kaj boljši od nas? In vendar je naš slovanski papež pribil, ko se mu je predstavil naš škof Linus Gomez, prišedši 'ad limina':

Idili s Cukalovega misijonskega področja v Bengaliji: Sestrica z bratcem
v naročju v vaškem ribniku. Spodaj: pogled na bengalsko vas.

Lepo, da se trudite za socialno osvobojeenje bengalskega ljudstva, a ne pozabite, da mora biti prva skrb evangelizacija.

Vsak dan se razgovarjam s sestrami in dvema katehistoma. Na enega zlasti stavim mnogo upanja, ker je pogumen. Ima že na sebi rane, ki jih je dobil po svojem spreobrnjenju in so ga nekajkrat namlatili, ker jim je na trgu pridigal o Jezusu in jim kar povedal, 'da v nobenem drugem ni zveličanja'...

Hindu otroci še prihajajo poslušat moj katekizem, drugih pa ni, z izgovorom iz svetega pisma: O tem te bomo poslušali prihodnjč... Molite, da dobim primerne katehiste, ki ne bi bili to le zaradi zaslužka, ampak iz apostolske vneme."

O. Cukale je tedaj obiskovalca in spremljevalca peljal tudi v Bandel, kjer je bila leta prednica velike šole Hčera Marije Pomočnice naša S. TEREZIJA MEDVEŠČEK, ki pa zdaj pričakuje spremembo, kakor razvidimo iz pisma z dne 13. marca tega leta:

„Lepo se Vam zahvalim za dar, ki ste mi ga poslali v čeku, in tudi za onega, ki ste ga poslali po bratu Kešpretu še preje. Ne jaz, tudi naše sestre Indijke in dekleta molijo za dobrotnike.

Hvala Bogu, sem še kar precej zdrava, le desno oko še ni popolnoma okrepnjeno od operacije sem.

Število naših učenk se je pomnožilo in ne vemo, kako bi vse spravile v razrede. Med počitnicami pa smo imele tu kar 54 sester na katehetskem sestanku, ki je trajal teden dni, pa še na duhovnih vajah. Ko bodo v maju spet šolske počitnice, bomo pa imeli tečaj za sestrške poklice za katerikoli redovniški poklic. Lansko leto se je takega tečaja udeležilo 52 deklet in od teh jih je že

lepo število stopilo v razne družbe. Tudi me smo lani poslale devet deklic v aspirantat naše družbe. Upajmo, da bodo vztrajale in potem kot sestre nadaljevale delo misijonark, ki smo prišle od drugod. Kajpada so z vzgojo naraščaja združeni tudi veliki stroški, saj so dekleta iz bolj revnih družin in jim je treba vse preskrbeti, poleg tega jih je treba študirati, da so čim bolj izobražene za večinoma učiteljski poklic.

Jaz bom pa maja odšla v Shillong na duhovne vaje; tam bom srečala tudi g. Bernika. Po duhovnih vajah bom pač pustila to lepo delo v Bandelu, ker bo že 6 let, kar sem tu kot ravnateljica; upam, da mi predstojnice ne bodo več dale te velike odgovornosti, saj imam že 73 let in drugo leto bo že 50 let od prvih zaobljub."

Od misijonarja Cukala sta obiskovalec in njegov spremljevalec odšla tudi k najstarejši slovenski misijonarki v 400 km oddaljeni Asansol. Ta misijonarka je S. MAGDALENA KAJNČ, ki nam pogosto, čeprav kratko piše. Tudi zdaj imamo dve pismi od nje, eno iz meseca maja, drugo iz meseca junija. Iz obeh povzemamo sledeče vesti, kako se kaj ima in dela:

„Prejela sem Vašo pomoč. Naj ljubi Bog povrne vsem dobrotnikom v obilni meri ne le tukaj, ampak tudi v večnosti!

Hvala Mu, jaz sem spet zdrava in na delu. 6. januarja je bilo 50 let, kar sem prišla v Indijo. V tem času sem 31 let delovala v Morapaju, tu pa sem devet let v pomoč ubogim bolnikom. Kajpada je ljubi Jezus glavni zdravnik. In res, mnogi, ki pridejo v moj dispanzer po pomoč, ozdravijo, medtem ko jih številni zdravniki niso mogli spraviti pokoncu."

52 indijskih deklet je prišlo v Bandel, kjer je prednica s. Medvešček, da z molitvijo in premišljevanjem ugotove, ali jih Bog kliče ali ne v samostan. Na spodnji sliki je srednja naša misijonarka.

PO MISIJONSKEM SVETU

ZGLED OČETA SEDMIH MISIJONAR. Štirje sinovi so postali duhovniki, tri hčere redovnice, vsi so misijonarji. Šele po smrti je eden njegovih sinov med zapuščino našel molitev, ki jo je sestavil oče sam in jo molil vsak dan. Glasi se takole: „Hvala nebeški Oče, za vse darove, ki si mi jih dal. Tudi za križ, ki ga moram nositi in ki me dela podobnega tvojemu sinu Jezusu Kristusu. Glej, sinovi in hčere so odšli v misijone. Ali jih bom še kdaj videl? Morda koga nikoli več. Toda nič za to. Videl jih bom v nebesih. Jaz ostanem tu, doma, zadovoljen s svojim križem in vesel, da imam tako pogumne otroke, ki hočejo služiti Kristusu, ne sebi. Hvala, Oče!“ — Mož je bil španec Serafin Perez de Onraita. Umrli je 81 let star.

V **UGANDI** so ob Viktorijenem jezzeru postavili spomenik prvima dvema misijonarjema, ki sta prišla na to ozemlje pred sto leti. To sta očeta Lourdel in Amans. Oba iz Družbe belih očetov. Zlasti oče Lourdel je bil znan po silni veri. Vsi prvi misijonarji pa so znani po tem, da so ves misijon izročili Mariji v varstvo. Veliko je bilo prelite krvi. Trpljenja vseh sto let ni manjkalo. Zadnja leta je vsak misijonar živel v večnem strahu. Kaže pa, da se je prav za stoletnico položaj spremenil. Cerkev novi vladi želi pomagati, da se raz-

mere uredi in seveda zahteva za svoje delo svobodo, ki ji je potrebna in ki ji po človekovih pravicah gre. Tako gleda katoliška Uganda z upanjem v novo stoletje svojega obstoja.

V **BANGALORE** (Indija) so zborovali zastopniki raznih družb, ki misijonarijo v Indiji. Ker je podeželje v Indiji še vedno polno skrajne revščine, je bilo prav to vprašanje predmet razgovorov. Objavili so končno vsem redovnim družbam predlog, naj bi vsi redovni novinci in vsi bogoslovci nekaj časa živeli med revnim prebivalstvom, da bi si vzgajili čut za reveže. Na mestu samem naj vidijo in okusijo socialne krivice, katerim so podvrženi milijoni in milijoni. Tudi redovne skupnosti same naj uredi življenje tako, da bodo živeli misijonarji v evangeljskem uboštvu in s tem pričali za Kristusa. Vsekakor odmev tistega, kar je Cerkev zaželela že na koncilu.

IZ **KITAJSKE** prihajajo novi glasovi. Po tridesetih letih je prvič pisal salezijanec Mtthew Yao-Wi-Li. Pismo je bilo naslovljeno na direktorja salezijancev v Hongkongu. Kitajski salezijanec pravi, da jim zdaj dovoljujejo pisati pisma v tujino in da bodo kmalu dobili dovoljenje tudi za misijonsko delo. — Profesor sociologije na univerzi v Tridentu je bil letos na Kitajskem. V svojem dnev-

niku je zapisal več zanimivih vprašanj Kitajcev, ki očitvidno žeja po resnici. Primeri: „Ti si duhovnik, povej mi kaj o svoji veri“, to ga je vprašal vodič. V neki tovarni je videl, da prodajajo križe. Dva je knpil kot dokaz. V hotelu, kjer je prenočeval, so dekleta videle, da je imel pri sebi podobice Matere božje. Takoj so ga prosile, da jim jih je moral vse razdeliti. Ob odhodu ga je na letališču tolmačica prosila: „Razloži mi, kaj je maša!“ — Ko so se razširile vesti o tem, da bi jezuiti obnovili univerzo v Šanghaju in so časnikarji prinašali vest, da je general reda pristal, da so se takoj pripravljeni vrniti, so vendarle te in podobne novice premalo potrjene, da bi jim mogli povsem verovati. Zato Vatikan svari, da se v svojih upih ne smemo prenagliti. Ni pa nobenega dvoma, da se premiki na Kitajskem toliki, da se v bližnji bodočnosti more zgoditi marsikaj, kar bo v prid odnosom Rdeče Kitajske in Cerkve.

V KENIJI so še vedno nomadski rodovi, ki se selijo s svojo govedjo iz kraja v kraj. Že več let sem skušajo med njimi organizirati stalno dušno pastirstvo; torej so potrebni misijonarji, ki bodo sami postali nomadi. Letos pa je prišla v misijonsko časopisje vesela vest, da so se začeli pri-glašati bogoslovci iz teh nomadskih rodov, da bodo postali misijonarji med svojimi rojaki. Tudi to dokazuje, kako postaja Cerkev v misijonih gibčna in iznajdljiva.

AFRIKA ima trenutno največ beguncev. Na celem svetu štejejo osem milijonov in pol beguncev. Afrika sama pa jih ima štiri milijone, torej skoraj polovico svetovnega števila. In ker je podrazvita ali nerazvita dežela, so seveda razmere za te begunce mnogo težje kot drugod. Tudi s tem

problemom se mora ubadati afriška Cerkev.

DOJENČKI v različnih deželah doživljajo različno usodo. V Kanadi jih naprimer na tisoč novorojenčkov umre 13,5, na Japonskem še manj: 10,8, dočim jih v Braziliji na tisoč umre 70, v Nigeriji 62, v Indiji pa kar 72,8. Te statistike je oskrbelo OZN.

KURDI sovelik narod, pa brez svobode, dasi jim je bila že ob prvi svetovni vojni zagotovljena samostojna država. Ko časopisje toliko piše o Perziji in novi islamski vladi, se le tu in tam dotakne kurdskih gverilcev, ki jih je še vedno nad deset tisoč obo-roženih in se bore za svojo svobodo. Njihova usoda, kot usoda Armencev je kruta. Kljub obljubam je Turčija, kjer je del Kurdiv, poklala nad milijon Kurdiv in Armencev po prvi svetovni vojni. Isto se je zgodilo v Iraku, kjer je 9 milijonov Kurdiv, ena četrtina vsega prebivalstva. Društvo narodov je dalo nalog, naj Irak za 25 let upravlja južni Kurdistan. Leta so minila, svobode ni. Perzija noče niti slišati o tem. In kdo velikih držav se bo dotaknil tega vprašanja, ko pa je po sredi nafta. Kako malo navadno vemo o vsem, kar se strahotnega dogaja po misijonskem svetu, posebno v muslimanskem svetu.

V VIETNAMSKI CERKVI bo ostal posebej v spominu pokojni kardinal Jožef Marija Trin Nhu Khué. V težkih razmerah, ki jih je preživljala in jih še preživlja Cerkev v Vietnamu, je težko soditi od daleč. Vsak je pač skušal reševati po svoji vesti. Tako imamo dve skrajni pojavi. Škof v Phata Dienu se je naprimer leta 1950 s svojimi verniki vred z orožjem uprl komunistom. Branil je osvobojeno ozemlje tako pred Francozi kakor pred komunisti. Nadškof v Saigону Binh je dajal lojalne izjave v prid

komunističnemu režimu. Škof in kardinal Nhu Khué pa je obsodil tako oboroženi upor kakor selitev v Južni Vietnam. V posebnem pastirskem pismu je dejal, da morajo verniki, škofje in duhovniki ostati na svojih mestih. Prav tako pa ni pustil, da bi komunisti izrabljali njega in njegove izjave v svoj prid. Poudarjal je, da morajo katoličani biti dobri narodnjaki in poslušni državljani, toda do partije je ostal neizprosni. Nikoli ni v javnosti kakemu partijcu stisnil roke, nikoli se ni v javnosti pojavil z oblastniki, nikoli ni šel volit. Njegovo geslo je bilo: „Cerkev oznanja evangelij“. Po končani vojni je dobil dovoljenje, da gre v Rim. A od njega niso dobili nobene izjave. Pavel VI. ga je 1976 imenoval za kardinala. B'il je v konklavu po smrti Pavla VI. Ko se je vrnil, je kmalu umrl. Kje in kako je umrl, ni pojasneno še do danes. Njegova osebnost pa napravlja vtis, da je imel v sebi moč Janez Pavla II.

SIAM se čuti ogroženega od sosednjih držav. Zato je razumljivo, da postaja vlada previdna. Nič se ni čuditi, da je izdala odlok, v katerem so zelo strogi predpisi glede gibanja časnikarjev po državi. Istočasno so te predpise dobili tudi misijonarji. Vsak misijonar mora od vselitvenega urada imeti dovoljenje za delo in vsake tri mesece mora poslati poročilo o svojem delu.

ZAIRE se spreminja z leta v leto. Pred leti je predsednik Mobutu hromel proti Cerkvi. Navzkriž sta si prišla zlasti s kardinalom Malulo. Prevedel je krščanska imena, njegovi najbolj goreči pristaši so hoteli uvesti nekako državno vero „mobutizem“, poddržavili so katoliške šole in stavljali ovire delu Cerkve na vseh področjih. Pa ni šlo. Predsednik Mo-

butu je sprevidel, da je Cerkev dosti močna, da vzdrži. In je obrnil svojo taktiko. Šole — zdaj vse razdrte — je vrnil Cerkvi, sprijaznil se je s kardinalom, začel ukinjati prepovedi in predpise, in prav letos je napravil še eno potezo. Za predsednika organizacije „Mama Mobutu Sese Seko“ je postavil prav kardinala Malulo. Ta ustanova ima ime po Mobutujevi ženi, ki je pred dvema letoma umrla v švici. Naloga te organizacije je: izboljšanje življenja zairskega človeka. V odboru so kot podpredsedniki še predstavnik muslimanov, kimbangvistične vere in tako imenovane Kristusove vere v Zairu.

PERZIJA preživlja težke dni. Tujci so mnogi zapustili deželo, mnogi so jo morali. Ostanajo naj tisti, ki so deželi potrebni. Tako je ostala tam na svojem mestu in pri svojem delu naša s. Cecilija Rode. Lazarist apostolski nuncij škof Bugnini se je preko papeške organizacije „Cor unum“ obrnil za pomoč na vse kristjane sveta. Iranski kristjani so namreč v veliki gmotni stiski. Nekateri od teh, posebno kaldejci, so brez zaposlitve in žive v velikem pomanjkanju. Država je muslimanska in vsaka nemuslimanska manjšina je potisnjena ob rob in ni deležna nobenih ugodnosti, ki naj bi jih nudil novi režim.

KENIJA ima velike zasluge, da se je končno vendarle zrušil strahovalni režim Idi Amina. Toda razmere niso s tem rešene. Dežela je zašla na rob gospodarskega propada. Zato je škofvska konferenca v Keniji pozvala katoličane, naj priskočijo na pomoč Ugandi. Kakor so ugandski katoličani pokazali nekdanje junaštvo, saj niso prvič preživljali dobo martirija, tako kenijski katoličani zdaj dokazujejo pravo bratsko ljubezen. Tudi vse to utrjuje Cerkev na afriškem kontinentu.

Kitajski begunci v Hongkongu živijo v takihle velikih stanovanjskih blokkih.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

RAZDELITEV SKLADA "KATOLIŠKIH MISIJONOV" ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE V 1978.

V preteklem letu smo iz tega sklada mogli razdeliti našim misijonarjem lepo vsoto 24.263 dolarjev Združenih držav Severne Amerike.

V ta sklad se steka vse, kar prejmemo v Baragovem misijonišču za vse misijonarje splošno. Poleg tega pridejo tudi lepe vsote, namenjene posameznim misijonarjem, ki jih kolikor mogoče sproti pošiljamo tistim, katerim so namenjene.

V Sklad KM za vse slovenske misijonarje prispevajo v največji meri koroški rojaki potom slovenskega Dušnopastirskega urada v Celovcu; dalje rojaki v Argentini; lepe vsote pošljejo vanj s Tržaškega (Marijina družba na Via Risorta 3) in Goriškega, pa rojaki iz Venezuele, Avstralije, Angleške in iz Stuttgarta v Nemčiji (po g. Cirilu Turku).

Direktno pošiljajo misijonarjem po svojih misijonskih organizacijah rojaki iz Združenih držav (Misijonska znamkarska akcija), ki zberejo zelo lepe vsote, dalje rojaki iz Kanade (potom Misijonskega krožka pri Mariji Pomagaj), deloma tudi goriški rojaki po dr. Humarju, rojaki iz Rojana v Trstu (po tamkajšnji Marijini družbi) in še te ali one skupine misijonskih prijateljev na raznih krajih, kot na primer v Rimu. A te vsote niso vključene v sklad KM za vse misijonarje.

Prejelo je pomoč iz tega sklada lani vsega skupaj 78 misijonarjev. Seveda so med njimi nekateri, ki so kasneje umrli, in nekateri sedaj že bivši misijonarji, ki so šli v misijone le za dogovorjeno dobo in se v letu 1978 vrnili.

Posamezni misijonarji so iz tega sklada prejeli naslednje vsote:

	dol.		dol.
Bajec Ivan, duh.	400	Janež dr. Janez, laik	400
Bernik Pavel, duh.	464	Jemec Tone, laik	100
Bratina Franc, duh.	400	Kajnc Magdalena, sestra	200
Brilej Rozalija, sestra	250	Karničnik Marija, sestra	350
Buh Franc, duh.	400	Keefe John, duh.	400
Černe Magdalena, sestra	400	Kerševan Marcel, brat	250
Cukale Jože, duh.	572	Kešpret Ivan, brat	300
Čuk Emil, duh.	400	Ketiš Evgen, duh.	400
Delčnjak Hugo, duh.	400	Kladnik Albin, duh.	400
Drevenšek Miha, duh.	432	Kokalj Jože, duh.	400
Flajšman Jožefa, sestra	200	Kraner Franček, duh.	400
Gajšek Rok, duh.	400	Kravos Zdravko, brat	250
Gerkman Vida, sestra	250	Kosmač Janko, duh.	400
Glinšek Janko, laik	100	Kosovel Ernesta, sestra	300
Hočevnar Deodata, sestra	300	Majcen Andrej, duh.	400

	dol.		dol.
Mlakar Janez, duh.	400	Rous Barbara, laik	200
Mlakar Kristina, laik	200	Rovtar Ivan, brat	200
Medvešek Terezija, sestra	250	Rozman Stanko, duh.	500
Miklavčič Anica, sestra	300	Rudež Radko, duh.	400
Mlinarič Jože, duh.	400	Škerlj Minka, laik	100
Mrhar Marjeta, sestra	300	Slabe Janko, duh.	400
Novak Frančiška, sestra	330	Špacapan Bernard, laik	100
Novak Vincencija, sestra	200	Sreš Marija, sestra	350
Opeka Peter, duh.	400	Štanta Ivan, duh.	400
Pačnik Tone, duh.	400	Šteh Alojzija, sestra	200
Pavlič Terezija, sestra	250	Šteh Benigna, sestra	200
Pavlin Stanislav, duh.	400	Sušnik Rado, duh.	400
Pavlišič Marija, sestra	250	Tomažin Lovro, duh.	400
Pirc Ksaverija, sestra	410	Tružnjak Mirko, duh.	400
Pogorelec Elizabeta, sestra	200	Udovč Janez, brat	150
Potočnik Amanda, sestra	250	Vidmar Leopold, brat	250
Potočnik Marica, sestra	300	Zabret Ludvik, brat	250
Poznič Valentin, brat	230	Zalaznik Mirijam, sestra	200
Pregelj Franc, brat	100	Žitnik Fredi, laik	100
Puhan Janez, duh.	400	Zupančič Jožefa, sestra	200
Rebol Franc, duh.	400	Žuzek Janja, sestra	200
Rensnik Konradina, sestra	275	Žuzek Silva, sestra	300
Rink Alojzij, duh.	400	Žuzek Terezija, sestra	300
Rode Cecilija, sestra	300		

Ob tej priliki moremo ugotoviti, da smo imeli med 78 misijonarji 31 duhovnikov, 30 sester, 9 bratov in 8 laikov. Vsi ti misijonarji so bili zelo hvaležni za pomoč od strani rojakov iz izseljenstva in zamejstva, ki jim je prišla preko KM, kakor tudi za vsa drugo pomoč, ki so jo prejeli. To sodelovanje rojakov zunaj ožjih mej domovine jim je še posebno drago, ker le-ti, čeprav živijo na tujih tleh, ohranjajo odprto srce in odprte roke za še bolj oddaljene rojake-misijonarje, ki živijo in delujejo v še težjih razmerah za božje kraljestvo. Misijonarji se v vseh pisnih srčno zahvaljujejo za poslano jim pomoč, ki jim ni le v materialno, ampak morda še bolj v moralno oporo.

Tudi „Katoliški misijoni“ se vsem rojakom, ki so v teku leta 1978 zaupali svoje prispevke in darove skladu KM za vse slovenske misijonarje, prav lepo zahvaljujejo, da so jim tako omogočili izvrševanje tudi tega lepega poslanstva: posredovanje ljubezenskih darov slovenskega zamejstva in izseljenstva dragim pionirjem božjega kraljestva v prednjih vrstah Kristusove armade za osvojitve sveta Kristusu!

„KATOLIŠKI MISIJONI“

DARUJTE V SKLAD "KATOLIŠKIH MISIJONOV"
ZA VSE NAŠE MISIJONARJE

MALGAŠKI ASADO V SLOVENSKI VASI

Odkar je odšel iz Slovenske vasi prvi slovenski misijonar na Madagaskar, je Društvo Slovenska vas sklenilo, da bo vsako leto na prvo nedeljo misijonskega meseca oktobra priredilo takozvani malgaški asado, na katerega bo povabilo vse vaščane, da se skupno spominjajo svojih zastopnikov v misijonu, da jim v pismu in s podpisami sporoče svoje simpatije in da jim tudi gmotno vaj malo pomagajo, ko molijo že itak radi zanje.

Dokler je bil na Madagaskarju samo misijonar Buh Franc, se je ta prireditev imenovala kar Buhov asado. (Ponavljamo, kar smo že enkrat razložili za tiste, ki niso iz Južne Amerike, da je asado na ražnju pečeno meso, ki mu navadno pridenejo še razne vrste klobasic in podobnega, pa kajpada zeleno solato...). Ko sta pa odšla tja še Peter Opeka, ki se je vzgajal v Slovenski vasi, pa Rado Sušnik, ki je prav iz Slovenske vasi, in so se jima malo kasneje pridružili še trije laiki iz Slovenske vasi, se pravi da je bilo vsega skupaj šest moči iz Slovenske vasi na terenu, so imenovali stvar s skupnim imenom Malgaški asado.

Na prireditev letošnjega 7. oktobra se je takorekoč zbrala vsa Slovenska vas, tako da je bila velika dvorana Hladnikovega doma povsem napolnjena. Po okusnem asadu so odborniki prodajali srečke za žrebanje treh dobitkov, katerih eden je bil misijonski, prevleka za zglavje s krasnimi kitajskimi vezeninami, ki jo je poslal dr. Janež Janez, drugi dobiček steklenica viskija in tretji še druge vrste plemenita pijača. Čistega dobička od asada in srečkanja je bilo 760.000 pesov in 100 dinarjev, kar znese okrog 515 USA dolarjev.

Med navzočimi sta bila tudi dva bivša malgaška misijonarja-laika Janko Glinšek in Fredi Žitnik, dočim se rahaja Tone Jemec v Parizu na študiju kiparstva. Imeli pa smo v svoji sredi tudi novega malgaškega misijonarja-laika Marketa Vilfana, ki mu že tu želimo srečno pot in veliko duhovne sreče v žrtvovanju med revnimi Malgaši!

Potem ko so vsi navzoči podpisali na več polah pozdrave za naše malgaške misijonarje, so se ljudje razšli, veselili, da so se spet skupno oddolžili svojim zastopnikom v misijonih.

MISIJONSKI DAN V CELJU

(Iz "DRUŽINE")

Kljub močnemu dežju so Celjani in drugi prijatelji katoliških misijonov skoraj do zadnjega kotička napolnili opatijsko cerkev. Navzoče je najprej pozdravil prelat Fajdiga, ki je posebej poudaril, da so letos prišli misijonarji v Celje zato, ker jim je znana velika skrb celjskega opata in njegovih duhovnih sodelavcev za misijone. Misijonarje je nato kratko, a z izbranimi besedami pozdravil študent elektrotehnike. Zatam so otroci misijonarjem izrcili šopke rdečih rož.

Škof Grmič je v pridigi skušal povezati Jezusovo obljubo „Jaz sem živi kruh, ki je prišel iz nebes, če kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj,“ z njegovo zapovedjo „Pojdite in učite vse narode, kršćujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.“ Govornik je podčrtal, da je vsa Cerkev misijonarska, da je vsak izmed nas poklican za misijonarja. Redki se odločijo za

misijonsko delo v daljnih deželah, toda sleherni kristjan mora v okolju, v katerem živi, izžarevati Kristusa z ljubezensko službo bližnjemu. Misijonarje je popolnoma prevzela ta velika misel o krščanski ljubezni, zato se tako zelo žrtvujejo za soljudi. Njihovo oznanjevanje evangelija je le razlaga tega, kar vsak dan resnično živijo. Zaradi te izjemne skladnosti med dejanjem in besedo je delo misijonarjev prepričljivo. Misijonarji so tudi nam zgled pravega krščanskega življenja.

Po končanem bogoslužju, med katerim je vsa cerkev vzvalovala v zares ubrani ljudski pesmi, je prelat Fajdiga vernikom predstavil misijonarje po deželah, v katerih delujejo. Najprej so o svojem delu na otoku Madagaskarju govorili misijonarji Janez Puhani, ki je trenutno doma na dopustu, Franček Kraner in Pepi Gider, ki sta se vrnila iz misijonov, in Klemen Štolcer, ki se pravkar odpravlja na misijonsko pot. Misijonarji so zbranim predstavili tudi dva malgaška študenta, Alberta in Josefa, ki študirata v Ljubljani. Mnogi v cerkvi ju je za njuno dobro znanje slovenščine, za bistre odgovore in čudovito petje nagradila z navdušenim ploskanjem.

Zatem je sestra Dolores na kratko orisala svoje delo med nekristjani v Egiptu, sestra Jerža pa v Franciji, Tuniziji in Alžiriji. O misijonih v Aziji so nam pripovedovali Andrej Majcen, ki je v štiridesetih letih misijonarjenja deloval tudi na Kitajskem, na Formozi in v Severnem Vietnamu, ter salezijanska brata Kramar in Hribar s Filipinov. Za dobro voljo otrok, a tudi odraslih, je zlasti poskrbel misijonar Majcen, ki je pokazal, kako Kitajci s palčkami jedo riž, kako pozdravljajo škofa, kako se križajo... Na koncu je o misijonskem delu na Slonokoščeni obali govoril še Ivan Bajc, ki deluje v tej deželi skupaj s svojim bratom in dvema redovnicama sestrama. Srečanje misijonarjev z verniki v Celju so končali z zahvalno pesmijo.

Ob nabito polni cerkvi v Celju otroci poklanjajo misijonarjem šopke.

VAŽNO SPOROČILO VSEM NAROČNIKOM

Naročnina na „KATOLIŠKE MISIJONE“ 1980, take kot so
bili letos,

je za vse dežele, vštevši Argentino, 10 dolarjev!

Plačevanje v argentinski, italijanski avstrijski ali katerikoli
drugi valuti se obračuna po vsakokratni višini dolarja v
trenutku vplačila.

ZAOSTALA NAROČNINA!

Vse naročnike, ki so kaj v zaostanku z vplačevanjem na-
ročnine, lepo prosimo, da le-to poravnajo. Za vsako leto pa
je treba plačati po deset dolarjev oziroma protivrednost v
drugih valutah.

**Vsem tistim, ki bodo še v začetku februarja leta 1980 v
zaostanku celo za leto 1978 ali nazaj, bomo morali po-
šiljanje lista ustaviti.**

Vsi torej, ki Vam je na tem, da list še naprej prejimate in
s tem sodelujete pri slovenski misijonski akciji, poravnajte
svoje obveznosti napram listu, kakor hitro preberete ta naš
zadnji opomin!

„KATOLIŠKI MISIJONI“

MISIJONSKI DAROVI

V SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Argentina (v pesih): Angela Erjavec, 10.000; Marija Repovž, 10.000;
N. N., Ramos Mejía, 100.000; ga. Muhič, Trancas, 15.000; Popravek ti-
skarskega škrata v prejšnji številki: Družina Bavec je ob krstu sina daro-
vala ne le 3.000 pesov za slovenske misijonarje, ampak 30.000!

Venezuela (v bolivarjih, po Bartolu Cirilu): Bartol Ciril (v dveh po-
šiljkah) 314; N. N., 280; Jakoš Anton (v dveh pošiljkah) 100; Šega Ivan,
100 in Ilija Lovrenc, 100.

Koroška: Vinko Zaletel, ob svojem obisku v Argentini, 145 dolarjev.
Nemčija: Ciril Turk, izselj. duh, v Stuttgartu, 170 dolarjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za lannške Malgaše (Rado Sušnik, Franc Buh in Peter Opeka) vaščani
Slovenske vasi v Argentini, ob malgaškem asadu, 760.000 pesov (515 dol.).

Za Radota Sušnika, Fani Jamšek, 10.000 pesov.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, Remedios de Escalada, prov. Bs. Aires. S cer-
kvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1979: V Argentini: I. polletje 3.000 pesov, drugo polletje 7.000 pesov. Celotna izven Argentine 7 dolarjev oziroma odgovarjajoča vrednost v drugih valutah.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. — Pisarna Sloge, Bme. Mitre 97, 1704 Ramos Mejia.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada M1N 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 44119. Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: rev. Ivan Jan CM, 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; za Winnipeg in okolico: rev. Ivan Plazar CM, 95 Macdonald Ave. Winnipeg, Man. R3B 0J3.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Vía Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

MISIJONSKI DAROVI

Za Lovro Tomažina, Zambija, N. N. iz Mendoze, 10.000 pesov.

Danilo Havelka, za o. Jožeta Cukala, 30.000 in za Andreja Majcena, 30.000 pesov.

Stanko Šubic, Avstralija, za s. Bogdano Kavčič, 23 avstralskih dolarjev.

ZA MISIJONE

Marija Hvala, 10.000 pesov.

V TISKOVNI SKLAD KM

Arton Ravnik, ZDA, 100 dol.; Jože Černak, st. 20.000 pesov; Lenko Valentin, 9 avstr. dol; Julka Mrčun, 20 avstr. dolarjev, oba iz Avstralije.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

MISIJONSKA MAŠNA DRUŽBA

vabi vse rojake, ki se še niso vpisali ali ne vpisali
svojih dragih, živih in pokojnih, v to mašno družbo, da
to store v tem mesecu novembru!

Vsa pojasnila posreduje BARAGOVO MISIJONIŠČE.

Jasen pogled vietnamskega begunskega fantiča

Registro de Prop. Int. No. 20221
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612